సింహావలోకనము - కృతజ్ఞత

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

దేశంలో ఎక్కడ చూచినా శిరిడీ సాయి మందిరాలు, శిరిడీ సాయి సత్సంగాలు, సాయిబాబా గురించిన పత్రికలు, పుస్తకాలు, సినిమాలు వెలుస్తున్నాయి. ప్రపంచంలో సాయి యుగంలో అడుగు పెడుతున్నామేమో ననిపిస్తున్నది. శ్రీసాయి యుగానికి అంకురార్పణ 1854లో శ్రీసాయి శిరిడీలో ఒక వేపచెట్టు క్రింద కూర్చుని ప్రకటమవడంతో ఆరంభమైంది. అయినా ఆయన, “నా భక్తులను నేనే ఎన్నుకుంటాను” అనీ, “పిచ్చుక కాలికి దారం కట్టి లాగినట్లు నావాణ్ణి నాచెంతకు చేర్చుకుంటాను” అని అన్నారు. ఇంతకూ కాలుకు కట్టిన ఆ దారమేమిటి? అదే సాయి ఉద్యమం! ఈ ఉద్యమానికి నాంది పలికినవాడు దాసగణు. బాబా ముస్లిమన్న దురభిప్రాయంతో ప్రారంభించిన యితడు చివరకు సాయి ఆదేశంపై పోలీసు శాఖలో ఉద్యోగం విడిచి తన హరికథలలో శ్రీసాయి గురించి మహారాష్ట్రమంతటా సాయి వెలుగులు విరజిమ్మాడు. అలానే నానాసాహెబ్ చందోర్కర్ గూడ తన సద్గోష్ఠులతో తన పరిచయస్తులందరినీ వుత్తేజపరచి సాయిసన్నిధికి పంపేవాడు. అన్నాసాహెబ్ దభోల్కర్ (హేమాద్పంతు) సాయి అనుమతి, ఆశీస్సులతో సాయి సచ్చరిత్ర వ్రాసి భావితరాలకు అందించాడు. అయితే అంతవరకూ శ్రీసాయి ఉద్యమమన్న కల్పవృక్షం మహారాష్ట్రమనే కుదుటిలోనే వేళ్ళూనింది.

“అంతేగాదు, ఎంతటి మహనీయుడైనా మన సమకాలికుడైనప్పుడు వారినుండి ఆనాటి భక్తులు పొందిన దివ్యానుభవాలు ఆనాడు ఎక్కువగా అందరికీ తెలిసేవుంటాయి కనుక నాటి గ్రంథకర్తలకు వాటన్నింటినీ వ్రాయవలసిన అవసరం తోచదు. ఎక్కువభాగం వారందరూ ఆ సన్నిధి ప్రభావంలో మైమరచి వుంటారు.

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

సాయిబాబా

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి:43 సెప్టెంబరు - 2025 సంచిక:05

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగారిచే స్థాపించబడిన ఏకైక పత్రిక, మన "సాయిబాబా"

విషయ సూచిక

01.	సింహావలోకనము - కృతజ్ఞత	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	03
02.	పరిప్రశ్న	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	06
03.	"పిచ్చుక కాలికి దారం కట్టి లాగినట్లు నావాణ్ణి నా చెంతకు చేర్చుకుంటాను"	పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ	07
04.	మాతృదేవి స్మృతులు	శ్రీమతి మల్లీశ్వరి	11
05.	ప్రతిపనిలోనూ శ్రద్ధ అవసరం — ఇదే మాతృ సందేశం!	శ్రీమతి శ్రీదేవి	15
06.	వార్తాలాపము	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	18
07.	బుద్ధ ధ్యాన హృదయము	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	20
08.	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	శ్రీమతి శ్రీదేవి	21
09.	శ్రీశ్రీశ్రీ మాతా ఆనందమయి జీవితం మరియు బోధలు	శ్రీమతి శ్రీదేవి	24
10.	ద్వారకామాయి అనుభవమండపము	శ్రీ గుడిమెట్ల సురేందర్	25
11.	ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు	శ్రీ నాగరాజు	28

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Kondaiah Bunk Street, Kothapeta,
Ongole, Prakasam District, A.P. - 523002
Phone No. 08592 233271

www.saibharadwaja.org

చీఫ్ ఎడిటర్: డా॥ ఆర్.ఎస్. శశిధర్, పిహెచ్. డి

చందా వివరములు

విడి ప్రతి : ₹ 10-00

సంవత్సర చందా : ₹100-00

సాయిబాబా పత్రికలో వెలువడే వ్యాసాలకు, అభిప్రాయాలకు ఆయా రచయితలే బాధ్యులు.

కనుక శ్రీసాయి జీవితకాలంలో గ్రంథస్థమైన భక్తుల అనుభవాలు అతి స్వల్పం.

కాని ఆయన రూపం మరుగవగానే భక్తులెక్కువమందికి ఆయన స్మృతులే, వారికీ, రానున్న తరాలవారికి వారిని స్మరించుకునేందుకు ప్రధాన సాధనాలన్నది స్ఫురించింది. అందుకే కాకాదీక్షితు, హేమాద్పంతు వంటివారు 'సాయిలీల' అనే 'మరాఠీ' మాసపత్రికలో సాధ్యమైనంత వరకు సాటి భక్తుల అనుభవాలు, స్మృతులు సేకరించి ప్రచురించారు. ఈనాటి సాయి ఉద్యమానికంతటికీ పునాదులు దృఢంగా వేశారు.

కాలగర్భంలో సాయి వుద్యమమనే బిడ్డకు నవమాసాలూ నిండి ప్రసవానికి సిద్ధమైంది. మరల యీ వుద్యమానికి పాదు వెడల్పు చేసి, నీరు పోసి పెంచి మనందరికీ నీడ, నీరు, నారు అందించిన మహనీయులు శ్రీ బి.వి. నరసింహస్వామి. ఆయన సద్గురువు నన్వేషిస్తూ మొదట రమణమహర్షినీ, తర్వాత ఖేడ్గాంఖేట్ లోని నారాయణమహరాజ్ గారినీ దర్శించి, తర్వాత సాకోరిలో ఉపాసనీ బాబావద్దకు చేరారు. ఆయననుండి శ్రీ సాయి గురించి విని శిరిడీ చేరగానే ఆయన అన్వేషణ పూర్తయింది. అయినా ఆయన తమవరకూ తృప్తిపడి వూరుకోలేదు. నాటికి జీవించియున్న ప్రత్యక్ష సాయి సేవకులందరినీ కలుసుకొని వారి స్మృతులన్నీ సేకరించారు. 'సాయిలీల' మాసపత్రికయనే ముత్యపుచిప్పలో మిగిలిన దేశమంతటినుండీ మరుగుపడియున్న భక్తుల స్మృతులను వెలికితీసి ఇంగ్లీషులో రచనలు చేసారు. సాయి ఆయనకు చిత్రమైన రీతిన అర్థబలము అందించి అఖిల భారత సాయి సమాజం స్థాపింప చేశారు. దేశమంతా 700 లకు పైగా సాయి భక్తసంఘాలు ఏర్పాటు చేయించుకున్నారు. మరొకవంక శ్రీ ప్రత్తి నారాయణరావుగారిచేత సాయి తమ 'సచ్చరిత్ర' తెనుగు చేయించుకున్నారు. గుణాజీచేత ఇంగ్లీషులోకి అనువదింపజేసుకున్నారు.

సాయి తమ భక్తులను తాను ఎన్నుకొంటామన్న మాట నిజము. కాని ఆయనే "'నేనెప్పుడూ అందరినీ నావద్దకు రమ్మని పిలుస్తూనే వుంటాను. కాని వాళ్ళురారు" అని గూడ అన్నారు. అందుకే ఆయన యీ పుణ్యపురుషుల చేత తమ ఉద్యమం నిర్వహింపచేసి, ఆ దారంతో తమ చెంతకు మనందరినీ లాక్కున్నారు.

అలనాడు వాల్మీకి 'రామాయణము', వ్యాసుడు 'మహాభారతము', 'భాగవతము' మొ॥న గ్రంథాలువ్రాసి ప్రచారం చేయబట్టి మనందరికీ ఆధ్యాత్మిక జీవితమంటూ ఒకటి ఉన్నదని తెలిసింది. ఈ ఋషులకు మానవజాతియంతా ఋణపడియున్నది. అందుకే సంధ్యావందనంలో నిత్యమూ అందరూ వారిని కృతజ్ఞతతో స్మరించి తీరాలి. మానవులందరూ తీర్చుకొనవలసిన ఋణాలలో ఋషి ఋణం ఒకటి. శ్రీసాయి సంప్రదాయంలో గూడ మనం పై చెప్పిన భక్తులను కృతజ్ఞతగా స్మరించడం మానవత్వం. అది సద్ధర్మం, అది ఆధ్యాత్మికతకంతటికీ మూలం. శరీరానికి అన్నం పెట్టిన వారినే కృతజ్ఞతతో గుర్తుంచుకోవాలి. ఇక మన జన్మలన్నిటికీ వెలుగునిచ్చే ఆధ్యాత్మిక విద్యాభిక్ష యిచ్చి సాయి గురించి మనకు తెల్పిన వారందరికీ యావజ్జీవితమూ మనం ఎంతగా కృతజ్ఞులమై వుండాలో!

అందుకు రెండు మార్గాలు ఋషులే ఆదేశించారు. వారి వలన మనకు లభించిన వేదాన్ని నిత్యమూ శ్రద్ధతో అర్థచింతనలో పారాయణ చేయాలి. ప్రక్కవారికి వాటిని పంచాలి. వేదాలకు సారభూతమైన పురాణేతిహాసాలు గూడా అలానే చేసుకోమన్నారు. అందుకే రామాయణ భాగవత ప్రవచనాలు మన సంస్కృతికి మూలమై ఎన్నో తరాలను చక్కగా సంస్కరించాయి. ఈనాడు శ్రీ సాయిబాబా జీవితచరిత్రను వీలయినంత వివరంగా నిత్య పారాయణ ప్రతి ఒక్కరూ చేసుకోవాలి, సాటివారికి సత్సంగాలలో శ్రవణం చేయించి, శ్రీ సాయి ఆచరణద్వారా తెల్పిన బోధలను ప్రజల హృదయాలకు హత్తించాలి. ఇంతకు మించిన కార్యక్రమం ఏ సాయి మందిరానికీ, ఏ భక్త బృందానికీ వుండజాలదు, ఆలోచించండి!●

పరిప్రశ్న

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

ప్రశ్న :- మన దేశంలో తప్పక దర్శించ తగిన సిద్ధ పురుషుల గురించి ప్రతి సంచికలోను మీరు వ్రాస్తూంటే బాగుంటుంది.

-సుధామయి, విజయవాడ

జవాబు :- ఆ విషయాలు మాకు ఎంతో ఆసక్తికరమైనవే. కాని భగవద్గీత కాలంలోనే శ్రీ కృష్ణుడు "వేలాదిమంది మానవులలో ఆత్మజ్ఞానం కోసం యత్నించేవారు ఏ ఒక్కడో వుంటాడు. అలాంటి వారెందరిలోనో ఎక్కడో ఒక్కడు సిద్ధిపొందుతాడు" అన్నాడు. ఇక యీ కలికాలం సంగతి చెప్పవలసిన దేమున్నది? "నిజమైన ఫకీరు చాలా అరుదు" అన్నారు శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా గూడ. అందుకని యీ విషయంలో మనమెంతో జాగ్రత్తగా వుండాలి. మనకేమీ తెలియకపోవడాన్నే సదవకాశంగా తీసుకుని వారి స్వార్థం కోసం ప్రజలను ప్రక్కదారి పట్టించేవారే ఎక్కువ. 'శ్రీ గురుచరిత్ర' అను 'సంహితాయన గురు ద్విసాహస్రి' ఉపోద్ఘాతంలో గమనిస్తే పూర్ణ పురుషులను ఆశ్రయించడమెలాగో తెలుస్తుంది. 'శ్రీ సాయిబాబా జీవితచరిత్ర', 'శ్రీ సంహితాయన గురు ద్విసాహస్రి' శ్రద్ధగా పారాయణచేస్తూ మోక్షోపాయం తెల్పమని ఆర్తితో ప్రార్థిస్తుంటే వారి ఆదేశం స్పష్టంగా వస్తుంది. మహనీయుని దర్శించడం మన కవసరమైనపుడు, ఆయనే మనను అచటకు పంపుతారు. ఈ విషయంలో మన అభిప్రాయాలూ, యిష్టాయిష్టాలూ ఏమీ పనికిరావు. పుణ్యక్షేత్ర దర్శనం గూడ మహనీయుడాదేశిస్తే సంపూర్ణ ఫలితమిస్తుందని 'శ్రీ గురుచరిత్ర', 'శ్రీ సాయిబాబా జీవితచరిత్ర' తెల్పుతున్నాయి. శ్రీ గురుడాదేశించినపుడు శ్రీశైలం దర్శించినపుడే వారి శిష్యునికి సంపూర్ణ ఫలితం కల్గింది. మిగిలినవారు శ్రీగురుని గుర్తించక పోవడమే జరుగుతుంది. అలానే త్రివేణీ సంగమానికి బయలుదేరదలచిన దాసగణుకు సాయి చెప్పినది గుర్తుంచుకోవాలి.

పూర్ణులైనవారు మంత్రోపదేశమివ్వరు. చమత్కారాలు చేయరు. ప్రశ్నలు చెప్పరు. శ్రీ సాయిబాబా, అక్కల్కోటస్వామి, రమణమహర్షి మొదలయినవారు యిందుకు ఉదాహరణలు. శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంస కూడా ప్రత్యేకించి జగన్మాత ఆదేశిస్తే తప్ప ఎవరికీ ఉపదేశం చేసేవారు కాదు. పూర్ణ పురుషులెవరికి సంస్థలుండవు. వారేమీ వ్రాయరు, చదవరు. వారి ఆత్మజ్ఞానం సంపూర్ణము; అందుకని వారిని మనంగా గుర్తించడం అసంభవము.

నేడు మనకెదురవుతున్న సాధువులు సహితము ఒకే ఉత్తమ పంథాలో జీవితము గడపక నలుగురు జనం చేరగానే వెర్రితలలు వేస్తున్నారు. అందుచేత దర్శించదగిన సిద్ధపురుషులు అంటే ఎవరని చెప్పగలము? సాయి చరిత్ర, శ్రీ గురుచరిత్ర శ్రద్ధతో పారాయణ చేసుకుంటే ఏ మహనీయుని దర్శనమైనా అయితే అవుతుంది లేకపోతే మన సాయి మనకే వున్నారు. ●

(ఫిబ్రవరి 2012 సాయిబాబా మాసపత్రిక నుండి)

"పిచ్చుక కాలికి దారం కట్టి లాగినట్లు నావాణ్ణి నా చెంతకు చేర్చుకుంటాను"

పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ

"పిచ్చుక కాలికి దారం కట్టి లాగినట్లు నావాణ్ణి నా చెంతకు చేర్చుకుంటాను" అని బాబా చెప్పారు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి విషయంలో ఇది నూటికి నూరుపాళ్ళూ సరిపోతుంది. కారణం ఆయనను బాబా అలానే తమ చెంతకు చేర్చుకున్నారు.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారికి సుమారు పది సంవత్సరాల వయస్సున్నప్పుడు వాళ్ళ తండ్రిగారైన శ్రీమాన్ ఎక్కిరాల అనంతాచార్యులవారు వారి మేనత్త కూతురైన లక్ష్మీనరసమ్మగారింటికి వెళ్ళారు. వాళ్ళు బాబా భక్తులు. అందుకని వాళ్ళు తమ ఇంట్లో మట్టితోచేసిన చిన్న బాబా విగ్రహాన్ని పెట్టుకుని పూజించుకుంటూండేవారు.

శ్రీమాన్ అనంతాచార్యులవారు పిల్లలతో సహా వాళ్ళింట్లో నాలుగురోజులు వున్నారు. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, శ్రీ వేదవ్యాసగారు లక్ష్మీనరసమ్మగారితో, "ఈ బాబా దైవంగాదు, ఇటువంటి బాబాలను, స్వాములనూ మేము నమ్మము" అని వాదనకు దిగారు. ఆమె వీళ్ళకు ఎంతో నచ్చచెప్పాలని చూసిందిగానీ వీళ్ళ వాదనాపటిమ, తెలివితేటలముందు వారిని ఒప్పించడానికి అశక్తురాలైంది. చివరకు ఆమె, "ఏమో నాయనా! ఎవరి నమ్మకాలు వాళ్ళవి. పిచ్చో, ఎచ్చో! మేము ఆయననే నమ్ముకున్నాము. పూజించుకుంటున్నాము. మిమ్మల్ని నమ్మమని నేనేమి చెప్పడంలేదుగదా! మా దోవన మమ్మల్ని వదిలేయ్యండి" అన్నది. ఆమె అలా చెప్పినప్పటికీ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఊరుకోలేదు. మర్నాటి మధ్యాహ్నం ఆమె దొడ్లో కూర్చుని పాత్రలు తోముకుంటున్నది. అదే సరియైన సమయముగా తోచింది పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారికి. అంతే! ఆయన బాబా విగ్రహం మెడకు త్రాడుకట్టి తీసుకువెళ్ళి దొడ్డివైపు వసారాకున్న తలుపుకు గడియపెట్టారు. కటాకటాల్లోంచి ఆమెకు కన్పించేలా బాబా విగ్రహాన్ని ఊపుతూ ఆమెతో, "ఇదిగో చూడు! నీ బాబాను మెడకు త్రాడు కట్టి గోడకేసి కొడుతున్నాను. ఆయన ఏం చేస్తాడో చూస్తాను" అంటూ ఊపసాగారు. ఆమె లబో దిబోమని మొత్తుకుంటూ అలా చేయవద్దని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని ఎంతగానో ప్రాధేయపడింది. కానీ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అదేమీ పట్టించుకోకుండా ఇంకా పెద్దగా, "ఇదిగో పగలగొడుతున్నాను" అంటూ ఆ విగ్రహాన్ని బలంగా గోడకేసి కొట్టి పగలకొట్టారు. ఇక ఆమె దుఃఖానికి అంతులేదు. భోజనం కూడా చేయకుండా అలా దుఃఖపడుతూనేవుంది. సాయంత్రానికి ఇంటికి వచ్చిన ఆమె భర్త విషయం తెలుసుకొని ఆమెను సముదాయించాడు. "పిచ్చిదానా! బాబా అంటే ఆ విగ్రహమేనని అనుకొంటున్నావా! అయినా అది పగిలిపోతే ఏమైంది? మరొక విగ్రహాన్ని కొనుక్కుందాము" అని ఆమెను ఓదార్చి ఇంకా ఇలా అన్నాడు, "ఈ రోజు వీడు బాబా మెడకు త్రాడు కట్టాడు.

ముందు ముందు వీడి కాలికి దారం కట్టి బాబా తమ దగ్గరకు చేర్చుకుంటారు చూడు!" ఆయన ఆనాడు అన్నమాట అక్షరాలా నిజమైంది.

అప్పటికా సంఘటన ముగిసింది. దాదాపు పది, పదిహేను సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. సం॥1963లో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి రెండవ అన్నగారైన శ్రీ వేదవ్యాసగారు శిరిడీ వెళ్తూ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని గూడ రమ్మన్నారు. అయితే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఏమాత్రం అంగీకరించలేదు. అప్పుడు శ్రీ వేదవ్యాసగారు శిరిడీలో తెలుగువారు ఎవరూ వుండరు గనుక (అప్పుడక్కడ తెలుగువారు కన్పించేవారుగాదు) తమకు తోడుగా మాత్రమే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని రమ్మని కోరారు. అంతేగాక అక్కడ బాబాను సేవించనవసరంలేదనిగూడ చెప్పారు. అందుకంగీకరించి మాత్రమే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు శిరిడీ వెళ్ళారు. అలా బలవంతం మీద వెళ్ళిన పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని తమను వదలకుండా జీవితాంతం పట్టుకుని వుండేలాగా సాయిబాబా కట్టిపడేసుకున్నారు. అలా ఆయనను తమ చెంతకు చేర్చుకున్నారు బాబా.

అయితే శ్రీ వేదవ్యాసగారు అంతకు ముందే బాబాను సేవిస్తుండగా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారినే బాబా బలవంతంగా ఎందుకు తమ వద్దకు రప్పించుకున్నారు? అన్నది ప్రశ్న. అందుకు కారణం లేకపోలేదు. కారణం బాబా సర్వజ్ఞులు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి ద్వారా తాము చేయించుకోవలసిన లోకకళ్యాణ కార్యక్రమం ఎంతో వున్నదని ఆయనకు తెలుసు కనుకనే ఆయనలా చేసారు. నిజంగానే బాబా ఆయనచేత చేయించుకున్న బృహత్తర కార్యక్రమమేమిటో ఈనాడు మనకు స్పష్టంగా తెలుస్తూనే వున్నదిగదా!

అలా కాలికి దారం కట్టి బాబా తమవద్దకు లాగుకున్న ఈ 'పిచ్చుక' ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచాన్నే సాయిమయంగా మార్చివేసింది. (క్షమించాలి, ఇక్కడ 'పిచ్చుక' అన్న పదాన్ని బాబా చెప్పిన మాటను ఉపయోగించడం మాత్రమే జరిగిందిగాని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని కించపరచడం మాత్రం జరుగలేదని భావించాలి).

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు బాబా సన్నిధికి చేరేనాటికి చాలాకొద్దిమందికి మాత్రమే తెలిసిన సాయి నేడు ప్రపంచమంతటా ఏకఛత్రాధిపత్యంగా విరాజిల్లుతున్నారు. అంతేగాక ఆనాడు అసలైన ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటో తెలియక ఏదో గుళ్ళకు, గోపురాలకు వెళ్ళడమూ, ప్రదక్షిణలు, పూజలు చేయడమూ, నోములు, వ్రతాలు చేయడము మాతమే భక్తి అని, కొద్దిగా ఆధ్యాత్మిక సాధన చేయడమే ఆధ్యాత్మిక సాధనలో పూర్ణత చెందడమని, వారే గొప్ప ఆధ్యాత్మికవేత్తలని భావించేవారు కొందరయితే, మరికొందరు భగవంతుని పూర్తిగా విశ్వసించని వారుండేవారు. కారణం ఆనాడు పాశ్చాత్య నాగరికత తలకెక్కి అలా జీవించాలన్న కోరిక రానురానూ ప్రజలలో బలీయమౌతూ మన సంస్కృతిని చిన్నచూపు చూడడము, తిరస్కరించే దశ ప్రారంభమైంది, ఊపందుకుంది కూడా. అందుకని ఆ రోజుల్లో దైవాన్ని ఎక్కువగా ప్రార్థించేవాళ్ళన్నా, దేవుని గుడికి వెళ్ళేవాళ్ళన్నా హేళన చేయడం ప్రారంభమైంది. అందుకని కొందరు చాటుమాటుగా దైవప్రార్థనలు చేసుకునేవారు. మహాత్ములను సేవించేవారిని చూస్తేగూడా అదే విధమైన అవహేళన, పిచ్చివాళ్ళనే భావన ప్రజలలో మేల్కొంది.

అట్టి పరిస్థితులలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు సాయి గురించి ప్రచారం చేయడం ప్రారంభించారు. అందుకని ఆయన సమాజం నుంచి గట్టి వ్యతిరేకతనే ఎదుర్కొన్నారు. కారణం రాముడు, కృష్ణుడు వంటి అవతారపురుషులను సేవించడమే అవివేకమని తలచే ఆ రోజులలో ఒక ఫకీరును ఆరాధించడం మరీ పిచ్చిగా అనిపించేది వాళ్ళకు. అయితే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి పట్టుదల అమోఘం. అది అవతార పురుషులకు మాత్రమే సాధ్యం!

ఆయన తమ దగ్గరకు వచ్చినవారికి సాయిబాబాగూర్చి, ఆయన మహిమల గూర్చి, సాయితత్వంగూర్చి చెప్పనారంభించారు. వారికి

సాయిబాబా ప్రసాదించిన అనుభవాలవల్ల వారంతా శ్రీ సాయిని ఆరాధించడం ప్రారంభించారు. అంతేగాక 'శ్రీ సాయి లీలామృతము' అనే గ్రంథం రచించి దాని పారాయణ ద్వారా బహుళ ప్రచారం చేసారు. ఆనాడు శ్రీరాముని గూర్చి తెలిపిన వాల్మీకి రామాయణం ఎలా ప్రచారమైందో అలానే ఈనాడు 'శ్రీ సాయి లీలామృతం' ద్వారా శ్రీ సాయిబాబా గూర్చిన సమగ్ర చరిత్ర ప్రజలకు లభ్యమైంది. దానితో సాయి మహిమ ప్రపంచానికి వెల్లడైంది. అందువలన ప్రజలు శిరిడీ రానారంభించారు. నేడు కోటానుకోట్ల ప్రజలు తండోపతండాలుగా శిరిడీ దర్శిస్తున్నారు. శ్రీ సాయిని సేవిస్తున్నారు.

అంతేకాదు, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిలో మరొక ప్రత్యేకతగూడ వున్నది. కేవలం బాబాను సేవించమని చెప్పడమేగాక ఆయనను ఎందుకు, ఎలా సేవించాలి? పారాయణ ఎలా చేస్తే సఫలమౌతుంది! సాయిబాబా యొక్క బోధలలోని అంతరార్థమేమిటి? ఆయనను సేవించిన వారిని ఆయన ఏరీతిన సరియైన మార్గంలో నడిపించుకుంటూ వచ్చారు? ఆయన అవతార కార్యక్రమమేమిటి? ఆ సూక్తులలోని అంతరార్థమేమిటి? – వీటన్నింటి గూర్చి గూడ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చెప్పేవారు.

అసలు ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటి? నిజమైన మహాత్ములు ఎలా వుంటారు? వారిని ఏవిధంగా గుర్తించవచ్చు? దొంగ సాధువులెలా వుంటారు? వారిని గుర్తుపట్టడమెలా? అసలు ఆధ్యాత్మికత ఎందుకు అవసరము? ధర్మానికి, ఆధ్యాత్మికతకూగల సంబంధమేమిటి? మానవుడు ధర్మంగా లేకపోతే ఏమౌతుంది? ఆధ్యాత్మికతకూ, ఆధునిక విజ్ఞానానికిగల సంబంధమేమిటి? ఇలా ఎన్నో విషయాలను ఆయన వివరించేవారు. మానవులు ఇహపర సౌఖ్యాలను పొందడానికి ఆయన శాయశక్తులా ప్రయత్నించారు. అయితే ఆయన సంకల్పం పూర్తిగా నెరవేరినట్లేనా? అని ఎవరికైనా సందేహం కలుగవచ్చు. అందుకు ఆయన ఇచ్చిన సమాధానమే మనమూ ఇక్కడ చెప్పుకుందాము.

"నా ప్రయత్నం పూర్తిగా సఫలమైందా? లేదా? అన్నది నాకనవసరము. నాకు తెలిసిన విషయాలు చెప్పి నా సాటివారికి సాధ్యమైనంత మేలు చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఫలితం నా చేత సేవచేయించుకుంటున్న సాయియే చూసుకుంటారు. నేను ప్రస్తుతం విత్తనం మాత్రమే వేస్తున్నాను. అది పెరిగి మహావృక్షమవడానికి కొంతకాలం పట్టవచ్చు. ఏది ఏమైనప్పటికి ఫలితం నిర్ణయించవలసింది కాలము, కాలస్వరూపుడైన సాయి మాత్రమే" అనేవారు. ఇతరుల శ్రేయస్సు కోసం కన్నతండ్రిలా అమితంగా తాపత్రయపడుతూ ఫలితం ఆయన గురువుకు వదిలి వేయడం ఆయనకే సాధ్యం.

మానవుని స్వభావం చాలా చిత్రమైనది. దేనినైనా స్వార్థంగా మలుచుకోగల సామర్థ్యం దానికున్నది. కనుక పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటో, సాయిబాబాను సేవించడమంటే ఏమిటో అంతగా బోధించినప్పటికీ ప్రజలు ఆధ్యాత్మికత, సాధన జోలికి వెళ్ళకపోయినా, కనీసం బాబాను సేవించడంలోగూడ స్వార్థము తొంగి చూస్తున్నది. ప్రజలలోని ఆశ, భయాలను ఆసరాగా తీసుకుని కీర్తి, ధన కాంక్షగల కొందరు (దొంగ) సాయి భక్తులు తమను తామే గురువులుగా భావించుకుంటూ తమ దగ్గరకు వచ్చినవారిని అసలైన సాయిభక్తినుండి ప్రక్క దారిపట్టిస్తున్నారు. అమాయక ప్రజలు వారినే సద్గురువులని, మహాత్ములనీ, అవతార పురుషులనీ భావించి సేవిస్తున్నారు. ఈనాడు ఈ దొంగ గురువుల బెడద చాలా ఎక్కువగానే కనిపిస్తున్నది. దీనివల్ల ఆధ్యాత్మికతకే చీడపట్టినట్లవుతున్నది. నిజంగా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఆశించినదదేనా? ఆయన బాబా ప్రచారం అంతగా చేసినదిందుకేనా? అని అనిపించకమానదు.

A.K-47 రైఫిల్ ను కనిపెట్టినవాడూ, మహా శక్తివంతమైన అణుబాంబును కనిపెట్టినవాడూ వాటిని ప్రస్తుతం ఉపయోగించుకుంటున్న విధానాన్ని చూసి తామెందుకు వాటిని కనిపెట్టామా అని ఎంతో బాధపడ్డారట, పశ్చాత్తాపపడ్డారుట. అలాగే

జీవితాంతం పోరాడి స్వాతంత్ర్యాన్ని తెచ్చి మన చేతిలో పెట్టిన గాంధీ మహాత్ముడు నేటి మన దేశ పరిణామాలను చూస్తే తానెందుకలా చేశానా అని గుండె పగిలి మరణించేవారేమో! ఒకసారి ఎవరో ఒకరు మరణించాడట, అతనిని చూడవచ్చిన వారితో ఒకడిలా అన్నాడుట "నిజంగా ఈయన చచ్చిపోయాడు గాబట్టి బతికిపోయాడు, గానీ బ్రతికుంటే నిజంగా చచ్చిపోయేవాడే" అని. అలాగే గాంధీ మహాత్ముని పరిస్థితిగూడ అని మనం ఊహించవచ్చు.

అయితే ఎంత గొప్పవారైనా మానవులే గనుక బాధపడితీరుతారు. పశ్చాత్తాపపడవచ్చుగూడ. కానీ మహాత్ములు, అవతార పురుషులు బాధపడడం వేరేవిధంగా వుంటుంది. వారు ఆధ్యాత్మిక వేత్తలు గనుక ఎప్పటి జబ్బుకు అప్పటి మందు; 'జైసా దేశ్, వైసా వేష్' అని బాబా అన్నట్లు దేశకాలాలను బట్టి వేషాలను అంటే అవతారాలను మారుస్తూ అప్పటి రోగానికి తగిన మందును కనిపెట్టి మరీ యిస్తారు. అదే వారి ప్రత్యేకత.

దుష్ట శిక్షణ, శిష్ట రక్షణ చేయడానికి మళ్ళీ మళ్ళీ అవతరిస్తూనే వుంటారు. అట్లా అవతరించినవారే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు గూడా. ఆయన ఈ శరీరాన్ని ధరించి వచ్చినప్పుడు కలి ప్రభావాన్ని అరికట్టి మనలను సన్మార్గాన నడిపించడానికి అనేక విధాల ప్రయత్నించారు. ఆధ్యాత్మికతకు వచ్చిన ఈ రుగ్మతను నివారించడానికి అనేక ఔషధాలను మనకందించారు. అవే – ధర్మ ప్రబోధము, గురు సాంప్రదాయాన్ని గౌరవించి పాటించడమూ, మహాత్ముల సేవ, వారి బోధలను ఆచరించడము. వీటిని ఆచరించడానికి ప్రయత్నిస్తే క్రమంగా మనలో మార్పు వచ్చి సన్మార్గానికి వస్తామని, కలిమలం మనకంటదనీ ఆయన బోధించారు.

అయితే ఆయన ప్రయత్నం ఫలించలేదని మటుకు చెప్పలేము. ఆనాడు ఆధ్యాత్మికత అంటేను, భక్తి అంటేనూ అయిష్టత వున్న ప్రజలు, మన శక్తికి మించిన అతీతమైన శక్తి ఒకటి వున్నదని, దానిని ఆశ్రయిస్తే తమ కోరికలు నెరవేరుతాయని భావిస్తున్నారు. నేటి ప్రజలలో చాలా మంది బాబాలనో, స్వాములనో, అమ్మలనో ఆశ్రయించి తగిన ఫలితాలను పొందుతున్నారు. కనుక ప్రజల మనస్సులలో 'భక్తి' అనే బీజం పడింది గదా! ఆధ్యాత్మికత అంటే ఏమిటో తెలియకపోయినా ఆధ్యాత్మికత అంటే అయిష్టత తొలగిపోయిందిగదా!!

ఇదంతా బాగానే వుంది. అయితే ఇప్పుడు మన కర్తవ్యమేమిటి? అని మనకు అనిపించవచ్చు. మనం చేయవలసిందల్లా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు యిచ్చిన ఔషధాలను బలవంతంగానైనా సేవించడమే. అవి నిజంగా అమృతతుల్యాలే అయినా మన అంతరాంతరాలలో వాటిపట్ల విముఖత వుంటుంది గనుక అవి మన పాలిట ఔషధాలే! వాటిని బలంతంగానైనా సేవించడమెందుకంటే ఒకవేళ మనం పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు చెప్పిన వాటిని పాటించాలనుకున్నా ఆచరణలో పెట్టలేకపోతున్నాము గనుక. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి ప్రభంజనం ప్రభవిస్తున్న ఈ కాలం ఎంతో విశిష్టమైనది. ఈ కాలంలో జీవిస్తున్న మనం ఎంతో భాగ్యశాలురమే. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు మనలాంటి ఎందరినో(పిచ్చుకలను) ఏదో ఒక మిషతో తమచెంతకు చేర్చుకుంటున్నారు, చేర్చుకుంటారు, సాయిసన్నిధికి చేరుస్తారు గూడ.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని బాబా తమ చెంతకు చేర్చుకున్న పవిత్రమైన, విశిష్టమైన రోజు ఫిబ్రవరి తొమ్మిది. కనుక ఈ ఫిబ్రవరి తొమ్మిదిన మన శక్తి మేరకు మహోత్సవం జరుపుకుందాము. ఈ కృతజ్ఞతా మహోత్సవ సందర్భంగా ఎందరో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి వద్దకు రావాలని, ఆయన ఇచ్చే ఆధ్యాత్మికత అనే ఔషధాన్ని సేవించి నిత్యానందమనే ఆరోగ్యాన్ని పొందాలని పూజ్యశ్రీ మాస్టరు గారిని ప్రార్థిద్దాము. అలా జరగాలని ఆశిద్దాము.

జై సాయి మాస్టర్!

మాతృదేవి స్మృతులు

శ్రీమతి మల్లీశ్వరి

పూజ్యశ్రీ అలివేలుమంగమ్మతల్లి లీలావైభవాన్ని పామర్రు వాస్తవ్యురాలు శ్రీమతి మల్లీశ్వరిగారు ఈ విధంగా తెలియజేస్తున్నారు.

2008వ సంవత్సరంలో మా కుటుంబానికి శిరిడీ దర్శనం చేసుకునే అవకాశం వచ్చింది. అప్పుడు మొట్టమొదట హైదరాబాదులోని మల్కాజిగిరిలో వేంచేసివున్న పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి దర్శనం చేసుకుని తర్వాత శిరిడీ వెళ్లాలన్న ఉద్దేశంతో పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి దర్శన ఆశీస్సులకై మా కుటుంబం అంతా వారి సన్నిధి చేరాము. కానీ ఆరోజు పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి దర్శనం లేదు. మేము కొంతసేపు నామం చెప్పుకుని, తరువాత మేము పూజ్యశ్రీ అమ్మగారికి సమర్పించుకోవాలని తెచ్చినవాటిని అక్కడ సేవలోవున్న శ్రీమతి రమాదేవిగారికి ఇచ్చి, వాటిని పూజ్యశ్రీ అమ్మగారికి చేర్చవలసిందిగా విన్నవించుకున్నాము. వారు మమ్మల్ని అక్కడే కూర్చోమని లోపలికి వెళ్లి మళ్ళీ కాసేపట్లో తిరిగివచ్చి, “మీరు ఇచ్చిన వాటిని పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు స్వీకరించారు. మీ శిరిడి యాత్ర చాలా బాగా జరుగుతుందని, శిరిడి వెళ్లి వచ్చిన తర్వాత మళ్ళీ రమ్మని చెప్పారు” అని మాకు చెప్పారు.

పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి దయవల్ల మా శిరిడీ యాత్ర చాలా బాగా జరిగింది. కానీ తిరిగి వచ్చాక మళ్ళీ రమ్మని మాకు పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు చెప్పిన మాట మరచిపోయాము. శిరిడీ యాత్ర బాగా జరగడంతో పాటు మేము ఇంటికి వచ్చేసరికి మాకు రెండు శుభాలు జరిగాయి. మేము దాదాపు పది రోజులు శిరిడీలో వున్నాము. మాకు పామర్రులో ఒక ఫోటో స్టూడియో వుంది. దానిని మావారి స్నేహితునికి అప్పగించి వెళ్ళాము. తిరిగివచ్చేసరికి మేము ఊహించని విధంగా మా స్టూడియోలో చాలా ఆదాయం వచ్చింది! ఇక రెండవది, మా బాబు మోహన కృష్ణకి జి.ఎం.ఆర్ కాలేజీలో ఇంజనీరింగులో ఫ్రీ సీటు వచ్చింది! వెంటనే కాలేజీలో చేరిపోయాడు.

గురుకుటుంబం ఆశీస్సులతో మూడు సంవత్సరాలు హాయిగా గడిచిపోయాయి. ఇంతలో మా ఇంట్లో ఒక విషాదం చోటు చేసుకుంది. మా చిన్నా (మా అబ్బాయి ముద్దు పేరు) మూడవ సంవత్సరంలో ఫస్ట్ సెమిస్టర్ పరీక్షలు వ్రాసి సెలవులకు ఇంటికి వచ్చాడు. అది జనవరి నెల. జనవరి 12వ తేదీ మా చిన్నా పుట్టినరోజు. ఎంతో ఆనందంగా గడిపాము. మర్నాడు 13 వ తేదీ రాత్రి భోజనం చేసి పడుకున్న మా అబ్బాయికి ఉదయం లేచే సమయానికి ఆరోగ్యం చాలా తేడా చేసింది. వాడికి ప్రతి వస్తువూ రెండుగా కనబడుతున్నదని చెప్పాడు. మా బాబు చాలా బాగా చదువుతాడు. వాడు చాలా సమయం చదువులో గడుపుతూ వుండటం వల్ల అలా జరిగిందేమో అని అనుకున్నాము. కంటి డాక్టరుగారి దగ్గరకు వెళ్లి పరీక్ష చేయించి వాడికి కళ్ళజోడు పెడితే సరిపోతుందని కూడా అనుకున్నాము. ఆ రోజు మేము అందరం మా ఊర్లో ఉన్న బాబా గుడికి వెళ్ళాము. అక్కడకు వెళ్లేసరికి వాడికి కాళ్లు చేతులు పట్టు తప్పిపోయాయి. నేను, మావారు

వాడిని చెరొకవైపు పట్టుకుని బాబా దగ్గరకి తీసుకువెళ్లి నమస్కారం చేయించి తీసుకొచ్చాము. అప్పుడు నాకు చాలా దుఃఖం వచ్చింది. 'ఏంటి బాబా, మా అబ్బాయి మమ్మల్ని పట్టుకుని నడిపిస్తాడని అనుకుంటే వాడిని మేం పట్టుకుని నడిపించాల్సి వచ్చింది?!' అని బాధపడ్డాను. అక్కడినుంచి డాక్టరుగారి దగ్గరికి వెళ్ళాము. అప్పుడు డాక్టరుగారు, "మీవాడికి కళ్ళల్లో తేడా ఏమీ లేదు. బహుశా తలలో తేడా వుండవచ్చు. మీరు విజయవాడ ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళండి" అని చెప్పారు. మేము వెంటనే విజయవాడ బయలుదేరి వెళ్లిపోయాము. అక్కడ నాలుగు ఆసుపత్రులు తిరిగితే ఒక ఆసుపత్రిలో వాడిని చేర్చుకున్నారు. అప్పటికే పరిస్థితి చాలా ప్రమాదంగా మారిపోయింది. వాడు పాలు తాగినా, నీళ్లు తాగినా అవి తిరిగి ముక్కునుంచి బయటకు రావడం మొదలైంది. మాట కూడా పడిపోయింది. మాకు కాళ్ళు, చేతులు ఆడలేదు. ఆ ఆసుపత్రిలో నాలుగు రోజులున్నాము. 40 వేల రూపాయలు ఖర్చుపెట్టాము. కానీ మావాడికి ఏమీ తగ్గలేదు. మేము డాక్టరుగారిని, "ఏంటండీ పరిస్థితి?" అనడిగితే ఆయన నిదానంగా తగ్గుతుందని చెప్పారు. నేను అదే నమ్మకంతో బాబాను, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని, పూజ్యశ్రీ అమ్మగారిని స్మరించుకుంటూ కాలం గడుపుతున్నాను. కానీ మా ఊరివాళ్ళు, మా చుట్టాలు ఇంక వాడికి మాట రాదని, బ్రెయిన్ పనిచేయదని, జ్ఞాపకశక్తి వుండదని.. ఇలా రకరకాలుగా మాట్లాడేవారు. అవన్నీ చాలా బాధపెడుతున్నా గుండె నిబ్బరంతో, నిత్యం నామస్మరణతో గడిపేదాన్ని. తర్వాత ఒకసారి వీలు చూసుకుని పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి దర్శనానికి వెళ్లి పరిస్థితి అంతా వారికి విన్నవించుకుని తిరిగి వచ్చాము.

మావారు ఒకరోజు ఆసుపత్రిలో బయట బాధపడుతూ కూర్చున్నారట. అప్పుడు ఎదురుకుండా వున్న గోడ మీద వారికి ఒక దృశ్యం కనిపించిందట. అక్కడ పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు, బాబుగారు వున్నారట. మన గురుబంధువులందరూ వున్నారట. బాబుగారు మావారి దగ్గరకు వచ్చి, "ఎన్టీఆర్ గారూ, బాగున్నారా?" అని అడిగారట. అప్పుడు మావారు, "మోహన కృష్ణకి బాగాలేదు బాబుగారూ!" అని చెప్పారట. అప్పుడు బాబుగారు, "వాడికి ఏమీ కాదు, తగ్గిపోతుంది" అన్నారట! తరవాత ఆ దృశ్యం చెదిరిపోయిందట. అప్పుడు మావారు నా దగ్గరకు వచ్చి ఎంతో సంతోషంగా జరిగినదంతా చెప్పారు. అప్పుడు మాకు కొండంత బలం వచ్చింది. మా గురుకుటుంబం మాకు అండగా వున్నారని గాఢంగా అనిపించింది.

కొన్నిరోజుల తర్వాత మావాడిని చూడడానికి మావారి స్నేహితులు వచ్చి, "ఇక్కడ నుంచి చిన్నాని హైదరాబాద్ తీసుకొని వెళదాం. అక్కడైతే చాలా మంచి వైద్యం జరుగుతుంది" అని చెప్పారు. మేమంత ఖర్చులు భరించలేమని చెప్పాము. "ఇక్కడ వుంటే మీకు డబ్బులు ఖర్చవుతూ వుంటాయి కానీ మేలైన వైద్యం జరగకపోవచ్చు" అని చెప్పారు. చివరికి మా ఆడపడుచు వాళ్ళ ఆయన ద్వారా హైదరాబాదులో కిమ్స్ ఆసుపత్రిలో వాడిని చేర్చాము.

అక్కడకు వెళ్ళిన వెంటనే ఒక డాక్టరుగారు వచ్చి, "ఇప్పుడు ఒక పరీక్ష చేయాలి. దానికి రూ.20,000/- అవుతుంది" అని చెప్పారు. మా దగ్గర సరిగ్గా ఇరవైవేలే వున్నాయి. అవన్నీ వారి చేతిలో పెట్టాము. వాడిని పరీక్షకు తీసుకెళ్లి కొంతసేపు తరువాత మమ్మల్ని లోపలికి పిలిచారు. అప్పుడు డాక్టరుగారు మాతో, "మీ బాబుకి 'మిల్లర్ ఫిషర్ సిండ్రోమ్' అనే వ్యాధి వచ్చింది. ఇది ఒక వైరస్, దీనికి వైద్యం నిమిత్తం పది లక్షల దాకా ఖర్చవుతుంది. మీ దగ్గర అంత డబ్బు వుంటే వెంటనే వైద్యం మొదలుపెడతాము లేకపోతే దేవుడి మీద భారం వేసి మీవాడిని మీ ఊరు తీసుకెళ్లొచ్చు" అని చెప్పారు. వారు చెప్పిన ఖర్చు వినేసరికి మా ప్రాణాలు పోయినంత పనైంది. అది మా తాహతుకి చాలా ఎక్కువ. కానీ చూస్తూ చూస్తూ బిడ్డను అలా వదిలివేయలేము కదా! మేము డాక్టరుగారితో, "మళ్ళీ మీకు కొంతసేపట్లో ఏ సంగతి చెప్తాము" అని చెప్పి బయటకు వచ్చాము. బయట మా

చుట్టాలు అందరితో ఈ విషయం చెప్పాము. కానీ ఎవరూ భరోసా ఇవ్వలేదు. మావారు మా ఆడపడుచుగారి భర్తను పట్టుకొని, "ఎలాగైనా వాడి ప్రాణాలు కాపాడాలి!" అని బాగా ఏడ్చారు. ఎవ్వరినుంచీ ఏ సమాధానం లేకపోయేసరికి ఏం చేయాలో దిక్కు తోచలేదు.

ఆ సమయంలో నాకు మన గురుబంధువు సులోచన ఆంటీ గుర్తొచ్చారు. వెంటనే ఆమెకు ఫోను చేసి పరిస్థితి అంతా వివరించి చెప్పాను. వెంటనే ఆమె, "భయపడకండి. మనందరికీ పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు వున్నారు. మీ బాబును తప్పకుండా కాపాడుతారు. మీరు ధైర్యంగా వుండండి. ఇప్పుడే మా అబ్బాయి శివను పంపిస్తున్నాను" అని చెప్పారు. ఆ మాటలు నాకు ఎంతో ఓదార్పును, కొండంత ధైర్యాన్ని ఇచ్చాయి. అదేవిధంగా కుమారి మామ్మగారికి కూడా ఫోన్ చేశాను. అప్పుడు మామ్మగారు, ""అమ్మా! అంత డబ్బు ఖర్చు అవుతుందా, నేను వెంటనే ఏర్పాటు చేస్తాను. నువ్వు ధైర్యంగా వుండు తల్లీ!" అని ఓదార్చారు. వీరిద్దరి మాటలు విన్న తర్వాత మనసు కొంచెం కుదుటపడింది.

కాసేపట్లో సులోచన ఆంటీ వాళ్ళ అబ్బాయి శివ ఆసుపత్రికి వచ్చాడు. మమ్మల్నిద్దర్నీ ఓదార్చి చిన్నాని చూడడానికి వెళ్ళి, అక్కడ వైద్యులందరితో మాట్లాడి, పరిస్థితినంతా తెలుసుకున్నాడు. "రేపు ఉదయానికల్లా రెండు లక్షలు ఇచ్చినట్లయితే వైద్యం మొదలుపెడతాము. ఒక్కొక్క ఇంజక్షన్ ఖరీదు ఒకలక్షా పదిహేనువేలు,ఈ అబ్బాయికి ఏడెనిమిది ఇంజక్షన్లు చేయాల్సి వుంటుంది. రేపు ఉదయానికి వైద్యం మొదలుపెట్టకపోతే అతనికి ప్రమాదం జరగవచ్చు" అని చెప్పారు. ఆ విషయం మాతో చెప్పి శివ ధైర్యంగా, "మీరేం కంగారు పడకండి. డబ్బులు ఏర్పాటు చేస్తాను" అని చెప్పి ఇంటికి వెళ్ళాడు. మరుసటి ఉదయానికల్లా రెండు లక్షలు సమకూరటం అంటే మాటలా?! అనిపించింది. ఎలాగో రాత్రి గడిచింది. తెల్లవారే సరికి మావారికి ఫోన్ వచ్చింది. మా వాడితోపాటు చదువుకున్న అబ్బాయిలు, "మేమందరం కొంత డబ్బులు పోగుచేశాము. అవి పంపిస్తున్నామ"ని చెప్పారు! తర్వాత ఇంకొక ఫోను కుమారి మామ్మగారి దగ్గరనుంచి వచ్చింది. అలాగే తర్వాత మా అక్కయ్యగారి అబ్బాయి కొంత సమకూర్చామని చెప్పాడు. ఇలా ఉదయం నుంచి వరుసగా ఫోన్లు వస్తూ వుంటే నాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. కాసేపటికల్లా రెండు లక్షల డబ్బులు సమకూరాయి. వైద్యులు వెంటనే ఇంజక్షన్ ఇవ్వడం మొదలుపెట్టారు.

కానీ వైద్యులు ఇంజక్షన్ చేయగానే తిరిగి అంతే వేగంగా ఆ మందు బయటకు వచ్చేస్తోంది. కారణం.. వాడిలో నరాలన్నీ మూసుకుపోయి వున్నాయట. నా ప్రాణం విలవిల్లాడిపోయింది. అంత ఖరీదైన మందు వాడికి పని చేయకుండా వృథా అయిపోతుందని చాలా బాధపడ్డాను. అదే సమయంలో పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు ఒక లీల చేశారు. మనకి శ్రీసాయి లీలామృతంలో మైనతాయి ప్రసవవేదన పడుతుంటే బాబా ఒక వ్యక్తి చేత హారతి పాట, ఊది పంపించినట్లు, మాకు కూడా పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు సులోచన గారు, కొంతమంది గురుబంధువుల ద్వారా కొన్ని వస్తువులు పంపించారు. అవి... పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు తాకిచ్చిన ఊదీ, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు వున్న పటం, ఒక సంచీ నిండా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు వ్రాసిన గ్రంథాలు, ఇంకొక సంచీ నిండా తినడానికి ఫలాలు, అలాగే ఇంకొక సంచీ నిండా డబ్బులు కూడా పంపించారు. వెంటనే నేను ముందర గబగబా ఊదీ ప్యాకెట్ విప్పి కొంచెం ఊదీని మా బాబు నుదుటన పెట్టాను.

అప్పటిదాకా నరాల్లోకి ఎక్కని మందు జరజర నరాల్లోకి పాక్కుంటూ వెళ్ళింది! ఆ విధంగా మందు ఎక్కుతూ వుంటే 'ఇదంతా పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి దయ, సంకల్పం కాక ఇంకేముంటుంది? నేనెంతో ఆనందపడుతూ, 'పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు స్వహస్తాలతో ఇచ్చిన ఊదీ మహిమను స్పష్టంగా చూడగలిగిన నా అదృష్టం ఎంతటిది?!' అనుకుంటూ మనసులోనే పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి పాదాలకు ప్రణమిల్లాను.

ఇక చిన్నాకి రోజుకి ఒక ఇంజక్షను చొప్పున

ఐదు రోజులు చేశారు. ఒక్కొక్క ఇంజక్షనుకి ఒక్కొక్క అవయవంలో మార్పు వచ్చేది! మొదట కళ్ళు చక్కగా కనిపించాయి! తర్వాత చేతులు పని చేశాయి! ఆ తర్వాత రోజు కాళ్లలో శక్తి వచ్చేసింది!! క్రమంగా శరీరం అంతా కొత్త శక్తిని పుంజుకుంది. చిన్నాని పరీక్ష చేసిన డాక్టరుగారు, "ఈ మందుకి నీలో చాలా తొందరగా మార్పు వచ్చింది, వెరీ గుడ్!!" అన్నారు. ఇదంతా మా చల్లని తల్లి చలువ అని స్పష్టంగా అర్ధమైంది మాకు. ఈ వారంరోజుల్లో ఆసుపత్రి ఖర్చు 8 లక్షలు దాకా కట్టవలసి వచ్చింది. ఏరోజు వచ్చిన డబ్బులు ఆరోజు కడుతూ వచ్చాము. ఒక్కరోజు కూడా డబ్బుకి ఇబ్బంది పడలేదు! మేము డబ్బు కోసం అక్కడనుంచి ఎక్కడికీ కదలనే లేదు! జి.ఎం.ఆర్ కాలేజీలో వున్న చిన్న స్నేహితులు చాలావరకు ధనం సమకూర్చి పంపించారు! ఆ స్నేహితుల ద్వారానే ఒకరోజు హైదరాబాదులో నాగార్జున కన్స్ట్రక్షన్స్ వాళ్ళు స్వయంగా ఆసుపత్రికి వచ్చి మా అబ్బాయి తరఫున ఆరోజు ఇక ఎంత బ్యాలెన్స్ కట్టాలో కనుక్కొని, ఆ డబ్బులన్నీ కట్టేసి, మా దగ్గరకు వచ్చి, "మీ అమౌంట్ క్లియర్ చేసేదాకా బాబా మమ్మల్ని ఊరుకోలేదండి!' అని చెప్పి వెళ్ళిపోయారు! మేము చాలా ఆశ్చర్యపోయాము. మా జీవితంలో ఇది ఒక గొప్ప వింత. చిన్నాకి ఇంత జబ్బు చేసినా కూడా, ఇంజక్షన్ ఒక్కటే మందు, చిన్న టాబ్లెట్ కూడా వాడలేదు. చివర్లో కొద్ది రోజులు ఫిజియోథెరపీ చేయించాల్సి వచ్చింది. ఒకరోజు డాక్టరుగారు, "జబ్బు పూర్తిగా నయమైపోయింది, ఇంక ఇంటికి తీసుకెళ్లవచ్చు" అని చెప్పారు!

ఎనిమిదో రోజుకల్లా హైదరాబాదులో మా ఆడబడుచు వాళ్ళింటికి తీసుకువచ్చాము. మా చుట్టాలలో ఒకాయన మా చిన్నాని చూడడానికి వచ్చి, "అమ్మా! మీరు చాలా అదృష్టవంతులు. మీ బిడ్డ మీకు దక్కాడంటే మీరు నమ్ముకున్న మీ అమ్మగారు, మాస్టరుగార్ల దయవల్లనే! నాకు తెలిసిన ఒక అతను బిటెక్ పూర్తి చేసి జాబ్ చేస్తున్నప్పుడు ఇలాంటి వ్యాధి వచ్చింది. వాళ్ళు బాగా డబ్బున్న వాళ్ళు. ఇతర దేశాలకు కూడా తీసుకెళ్లి వైద్యం చేయించారు కానీ అతనికి ఇప్పటికీ నయం కాలేదు. మంచంలోనే వున్నాడు" అని చెప్పారు. ఆ మాటలు విన్నాక నా మనసంతా పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి పట్ల కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది. తరవాత శివ వచ్చి చిన్నాని నాగోలుకి తీసుకెళ్లి పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి దర్శనం చేయించాడు. అదేవిధముగా నాంపల్లి బాబా దర్శనానికి కూడా తీసుకెళ్లాడు. ఫిబ్రవరి 9వ తేదీ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి ఆత్మానుభూతి పర్వదినం సందర్భంగా నాగోలులో ఉత్సవం జరుగుతుంటే మా కుటుంబ సభ్యులందరమూ ఉత్సవానికి హాజరయ్యాము. తిరిగి పామర్రు వచ్చి పదిహేను రోజులకే చిన్నాని కాలేజీకి పంపించగలిగాము.

ఇది చూసిన వారందరూ చాలా ఆశ్చర్యపోయారు. ఇంత తొందరగా ఆరోగ్యవంతుడవడం, తిరిగి కాలేజీకి వెళ్లడం అందరికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. స్నేహితులు కూడా చిన్నాని ఎంతో జాగ్రత్తగా చూసుకునేవారు. వాడికి ఏ విధమైన ఇబ్బందీ కలగకుండా చాలా చక్కగా చూసుకున్నారు. చల్లని తల్లి పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి ఆశీస్సులతో చిన్నా నాలుగు సంవత్సరాల్లోనే మంచి మార్కులతో బీటెక్ పూర్తి చేసి క్యాంపస్ సెలక్షన్ లో ఒక ఉద్యోగాన్ని కూడా సంపాదించుకుని తిరిగి ఇంటికి వచ్చాడు.

ఇది కేవలం మా చల్లని తల్లి పూజ్యశ్రీ అలివేలు మంగమ్మగారి ఆశీస్సులు వలన జరిగింది. ఈ జన్మలో మా అమ్మ మాకు పెట్టిన పుత్ర భిక్ష ఇది!! ఈ కృతజ్ఞతని మేము జన్మజన్మలకూ నిలుపుకునేలా ఆ చల్లని తల్లి ఆశీస్సులు అర్థిస్తూ, వారి పాదపద్మములకు శిరస్సు వంచి అంజలి ఘటిస్తున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్!

ప్రతిపనిలోనూ శ్రద్ధ అవసరం – ఇదే మాతృ సందేశం!

శ్రీమతి శ్రీదేవి

ఒక రోజు నాగోలులోని శ్రీ భరద్వాజ నిలయంలో మన మాతృదేవి అలివేలు మంగమ్మగారు భక్తులతో ఆధ్యాత్మిక చర్చలు జరుపుతున్న సమయంలో "అమ్మా! అందరూ శ్రద్ధగా పని చేయాలి" అని, 'సాధన శ్రద్ధగా చేయాలి' అని, అదే పిల్లలతోనయితే శ్రద్ధగా చదువుకోవాలి' అని అంటుంటారు అసలు 'శ్రద్ధ' అంటే యేమిటమ్మా? ఆ పదానికి అసలైన అర్ధం గురించి చెపుతారా?" అని ఒక భక్తురాలు అడిగిన ప్రశ్నకు అమ్మగారు యిలా సమాధాన మిచ్చారు –

"నిజం చెప్పాలంటే ఆధ్యాత్మికత అనే అంశం మొత్తం 'శ్రద్ధ' అనే దాని పైననే ఆధారపడి వున్నది. శ్రద్ధతోనే సాధన సాధ్యమౌతుంది. ఏ పనినైనా శ్రద్ధతో చేస్తేనే ఆ పని చక్కగా జరుగుతుంది. అందువలననే ఋషులు 'శ్రద్ధావాన్ లభతే జ్ఞానం' అని అన్నారు. అంటే 'శ్రద్ధగా సాధన చేస్తేనే జ్ఞానాన్ని పొందగలరు' అని వారు నొక్కివక్కాణించారు. మోక్షాన్ని సాధించాలంటే యెంతో శ్రమించి సాధన చేయవలసి వుంటుంది. అంటే సాధనను యెంతో నిష్ఠతో, అప్రమత్తతతో, పట్టుదలతో సాగించాలి. అటువంటి నిష్ఠ, అప్రమత్తతతో పాటు పట్టువిడువని కృషి అనే దానినే 'శ్రద్ధ' అంటారు. అంతేకాదు, 'శ్రద్ధ అనే పదానికి' ప్రేమతో, మమకారంతో, ఆసక్తితో చేసే కృషి' అని కూడా చెప్పవచ్చు. ఎందుకంటే ఆధ్యాత్మిక సాధన చేయాలనుకున్న ముముక్షువు సాధనపై ప్రేమ లేనిదే సాధనకు పూనుకోడు. అంటే మోక్షము అనేది తనకు బ్రహ్మానందాన్ని యిస్తుంది అని నమ్ముతాడు కనుక వ్యక్తి మోక్షం పై ప్రేమతో సాధన సాగిస్తాడు."

శ్రీ అమ్మగారు యింకా యిలా చెప్పారు –

"అయితే శ్రద్ధతో సాధన చేయటం అంటే మేమిటి? ఎలా చేయాలి? అన్న విషయానికొద్దాం. శ్రద్ధతో సాధన చేయటం అంటే కేవలం ఒకచోట ముక్కుమూసుకుని కూర్చుని జపధ్యానాదులు చేయటం మాత్రమే కాదు. జీవితంలోని ప్రతి అంశంలో కూడా – మన ఆలోచన, ఆచరణ యెంతో నిర్దుష్టంగా, ధర్మబద్ధంగా వుండేలా జాగ్రత్త పడటం చాలా అవసరం. తన జీవితం పట్ల, కుటుంబ సభ్యుల పట్ల, సమాజం పట్ల కూడా తన బాధ్యత నిర్వర్తించాలి. మనిషి సంఘజీవి. ప్రతి మనిషి జీవితం అతని కుటుంబంపైనా, సమాజంపైనా ఆధారపడి నడుస్తూ వుంటుంది. తన ఆకలి తీర్చే ఆహారాన్ని తాను ఒక్కడే పండించుకోలేడు కదా? అలాగే నివసించే యిల్లు, ధరించే బట్టలు, విద్య, ఉద్యోగం, వ్యాపారం, జీవిత భద్రత – యిలా యెన్నో జీవితావసరాలన్నీ వ్యక్తికి తన కుటుంబం యొక్క, సమాజం యొక్క సహకారం

లేకుండా నెరవేరవు. కనుక తను జీవించటానికి తనకు తోడ్పడుతున్న తన కుటుంబ, సమాజశ్రేయస్సు గురించి తను బాధ్యత వహించితీరాలి. ఆ బాధ్యతలను శ్రద్ధతో నిర్వర్తించవలసి వుంటుంది. కానీ, సగటు మనిషి మనస్తత్వం యెలా వుంటుందంటే అతడికి బాధ్యతలన్నీ భారంగా అనిపిస్తాయి. బాధ్యతలను సంతోషంగా స్వీకరించే సంస్కారం అందరికీ వుండదు. ఎందుకంటే బాధ్యతా నిర్వహణ అనేది శ్రమతో కూడుకున్న విషయం కనుక. ఏ పని చేయాలన్నా కొంత కష్టపడాలి. అలా కష్టపడటం అనేది చాలామందికి యిష్టం వుండదు. మానవుడి మనస్సు యెప్పుడూ సుఖాలనే కోరుకుంటూ వుంటుంది. ఈ సుఖలాలస సాధనకు పెద్ద ఆటంకం" – అన్నారు అమ్మగారు.

పైన తెలిపిన యీ వివరణను మనం కొంత విశ్లేషించుకుందాం – నిజానికి వున్నది వున్నట్లు, నిజాయితీగా ఆలోచిస్తే మనం మన కర్తవ్యాలను యెంతవరకూ నిర్వర్తిస్తున్నామన్న విషయం మనకే అర్థం అవుతుంది. ఏమీ కష్టపడకుండా నౌకర్ల చేత, పనివారి చేత సేవలు చేయించుకుంటూ విలాసవంతమైన జీవితం గడపాలని మనలో చాలామందికి వుంటుందన్న విషయం వాస్తవం. మన చుట్టూ వున్న సమాజంలో మనం చూస్తుంటాం – కొందరు వ్యక్తులు తమ కోసం, తమ కుటుంబం కోసం అనేక ఖరీదైన బంగళాలు, విల్లాలు, కార్లు, వందల, వేల గజాల స్థలాలు, పొలాలు, కోట్లాది రూపాయలు ఆదాయాన్నిచ్చే వ్యాపారాలు – యిలా యెన్నెన్నో సమకూర్చుకుంటూ వుంటారు. వీటి కోసం యెన్నెన్ని అడ్డదారులలోనైనా డబ్బు సంపాదించేందుకు వారు వెనుకాడరు. ఎన్ని సుఖాలు వున్నా తనివి తీరదు. ఈ భోగలాలసకు హద్దులు లేవు. ఈ ఆశకు అంతం వుండదు. వాస్తవంగా మనిషి అతి కొద్దిపాటి పరిమిత సదుపాయాలతో కూడా సుఖంగా జీవించవచ్చు. కానీ, యెన్ని వున్నా యేదో లేదన్న అసంతృప్తి, యింకా యింకా సుఖాలు కావాలన్న అత్యాశ – ఇదే మానవ నైజం. రోడ్డు ప్రక్కన చుట్టు

గుడిసెలు వేసుకునీ, టార్పాలిన్ కప్పిన టెంట్లు వేసుకునీ, వాటిలో భార్యా, చిన్న చిన్న పిల్లలతో వుంటూ, కూలీ నాలీ చేసుకుంటూ జీవించేవారిని మనం చూస్తుంటాం. వారంతా మన దృష్టిలో నిరుపేదలు, నిర్భాగ్యులు! కానీ, నిజానికి వారే భాగ్యవంతులు, అదృష్టవంతులు అనటంలో సందేహం లేదు. ఎందుకంటే, ఒక సంపన్నుడైన వ్యక్తికి వుండే ఆందోళనలు, ఆరాటాలు, భయాలు నిరుపేదలు అని మనం భావించే వారిలో వుండవు. వారి జీవితంపట్ల వారికి అసంతృప్తి వున్నప్పటికీ యీ సంపన్నులకంటే యెక్కువ ప్రశాంతంగా, సుఖంగా జీవిస్తుంటారని మాత్రం ఖచ్చితంగా చెప్పవచ్చు. మహాభక్తుడు శ్రీ అన్నమాచార్య చెప్పినట్లు 'కడుపెంత? తాకుడుచు కడు పెంత? దీనికై పడరాని పాట్లు పడి పొరలనేల?" అన్నట్లుగా కొద్దిపాటి వసతులు చాలు, మనిషి జీవించటానికి. కానీ ఆశలను, వ్యామోహాలను యెవరు ఆపగలరు? అందుకే మహాత్ములు మోక్ష సాధనకు ప్రధాన ఆటంకంగా నిలచే అశాశ్వతములైన "సుఖాపేక్ష, ఆశావ్యామోహాల నుండీ మన మనస్సులను విముక్తులను చేసి, నిత్య సంతృప్తిని చేకూర్చే ఆత్మపథం వైపు మరల్చే యత్నంలో తమ దివ్య బోధల ద్వారా మనలను జాగృతం చేస్తుంటారు. అయితే యీ ముక్తిమార్గ ప్రయాణం అనేది పూలబాటలో నడచినంత సుఖంగా, ఆహ్లాదంగా వుండదనీ, యీ సత్యాన్ని మరువకూడదనీ మహాత్ములు హెచ్చరించారు.

ఆధ్యాత్మిక సాధన దున్నపోతు మీద నాన్స్టాప్ దాటటం కంటే కూడా కష్టమని, దీనికై సకల శక్తులూ ఒడ్డి కృషి చేయవలసి వుంటుందనీ శ్రీ సాయినాథుడు చెప్పారు.

మాతృదేవి అలివేలు మంగమ్మగారు కూడా శ్రద్ధ అనే పదానికి అర్థం చెపుతూ, యెంతో కష్టతరమైన మోక్షాన్ని సాధించాలంటే అత్యంత శ్రద్ధతో సాధన చేయవలసి వుంటుందని అన్నారు. ఈ విషయమై వుదాహరణగా శ్రీ అమ్మగారు యిలా చెపుతుండేవారు – "మనం ప్రతి రోజూ నిద్రలేచింది మొదలు మన నిత్యకృత్యాలలో నిమగ్నం అవుతుంటాము. ఎప్పుడైనా ఒకరోజు మనం శ్రీ మాస్టరుగారిని భక్తితో మన యింటికి ఆహ్వానించుకొన్నామనుకోండి, ఆ రోజంతా మన ప్రవర్తన యెలా వుంటుందో ఆలోచించండి. వారు రాబోయే ముందునుండి తిరిగి వారికి వీడ్కోలు పలికేవరకూ కూడా వారిని సేవించుకొనే విషయంలో మాత్రమేకాక, మన నిత్యకృత్యాలను కూడా యెంతో జాగ్రత్తగా అప్రమత్తతతో చేస్తుంటాం. ప్రతి విషయంలో యెటువంటి పొరపాటు రాకుండా వ్యవహరిస్తాం. ఇటువంటి వ్యవహార శైలినే ప్రతిరోజు సాధనలో మాత్రమే కాక, ప్రతి ఒక్క అంశంలోను పాటించాలి. మన యింటినీ, యీ సమాజాన్నీ కూడా దేవాలయంగా, అందరూ దైవ స్వరూపులుగా అనుకొనటం అలవాటు చేసుకొంటే ప్రతి పనీ శ్రద్ధగా చేసుకొనగల శక్తి సామర్థ్యాలు మనలో పెంపొందుతాయి అనటంలో సందేహం లేదు" అన్నారు. ఈ సందర్భంగా శ్రీ అలివేలు మంగమ్మగారు శ్రీ భరద్వాజ మాస్టరుగారి తత్వాన్ని ప్రస్తావించారు.

శ్రీ అమ్మ గారు యిలా చెప్పారు –

"మన కర్తవ్యాలను, సాధనను శ్రద్ధగా చేయటంమెలా? – అన్న ప్రశ్నకు సమాధానంగా 'శ్రీ భరద్వాజ గురుదేవుల జీవితాన్నే ఒక వుదాహరణగా చెప్పుకొనవచ్చు. ఆయన తన కుటుంబ సభ్యుల, తమ శిష్యుల ఐహిక, ఆధ్యాత్మిక శ్రేయస్సుకై నిరంతరం కృషి చేస్తూ వుండేవారు. తన నాశ్రయించిన వారి జీవిత సమస్యలన్నీ తనవిగా భావించి కన్నతండ్రివలె వాటిని, పరిష్కరించేందుకు ప్రయత్నించేవారు. ఏమరక, వారి సాధనను పర్యవేక్షిస్తూ వారి పురోగతికి తోడ్పడుతుండేవారు."

మాతృదేవి అలివేలు మంగమ్మగారు కూడా శ్రీ మాస్టరుగారి వలెనే ఆయనకు ప్రతిరూపంగా వ్యవహరించేవారు. ప్రతి అంశంలోనూ యెంతో శ్రద్ధను కనపరుస్తూ తమ కర్తవ్యపాలనను కృషి త్రికరణశుద్ధిగా చేసేవారు. ఆమె కేవలం కోరిన కోర్కెలు తీర్చే వరదాయినిగా, ఆపదలు బాపే ఆపద్బాంధవిగా మాత్రమేకాదు, తమనాశ్రయించిన వారి ప్రవర్తనపై, వారి సాధనపట్ల బాధ్యత వహిస్తూ లోపాలను, తప్పులను సరిదిద్దుతూ యెంతగా కాపాడేవారోనన్న విషయాన్ని భక్తుల అనుభవాలు స్పష్టం చేస్తాయి. నిత్యజీవితంలో ఆమె వ్యవహారశైలి యెలా వుండేదో జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటే, 'శ్రద్ధ' అనే పదానికి అర్థం, పరమార్థం ఆమె ప్రవర్తన నుండి మనం నేర్చుకొనవచ్చు అనటంలో యేమాత్రం సందేహం లేదు.

మన మాతృదేవి శ్రీ మాస్టరుగారికి ప్రతిరూపం మాత్రమే కాదు, వారి ప్రతినిధిగా శ్రద్ధతో భక్తులను నడిపిస్తూ వున్నారు.

ఆమె బోధలు మనందరికీ మార్గదర్శక దీపికలు!

ఆమె ఆచరణ అందరికీ స్ఫూర్తిదాయకం!

ఆమె జీవితం ప్రతి ఒక్కరికీ ఆదర్శం!

ఆమెవలెనే మనం కూడా మన ఆధ్యాత్మిక సాధనలను, మన బాధ్యతలను అప్రమత్తతతో, శ్రద్ధతో కొనసాగించటమే మన కర్తవ్యం!

వార్తాలాపము

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

శ్రీ ప్రకాశానంద స్వామివారిచే విరచితమైన వార్తాలాపమనే యీ గ్రంథము గ్రాంథికభాషలో వ్రాయబడి వుండటం వలన తమకు అర్థంగావడం లేదని చాలామంది పాఠకులు అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచారు. అందుకని పాఠకుల అభ్యర్థన మేరకు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగారి ప్రియపుత్రిక శ్రీమతి అడిదం వేదవతిగారు సరళమైన భాషలో ఈ గ్రంథాన్ని పాఠకులకు అందజేస్తున్నారు - ఎడిటర్.

16వ ప్రసంగము

సత్త్వగుణ లక్షణము

స్వా॥ప్ర॥: సత్వగుణ లక్షణాన్ని మనువు యిలా చెప్పాడు–

శ్లో॥ వేదాభ్యాసస్తపో జ్ఞానం
శౌచమింద్రియనిగ్రహః।
ధర్మక్రియాత్మచినా చ
సాత్త్వికం గుణలక్షణమ్॥

భావం:– వేదాభ్యాసము, తపము, జ్ఞానము, శౌచము, ఇంద్రియ నిగ్రహము, ధర్మనిర్వహణ, ఆత్మచింత ఈ ఏడూ సత్త్వగుణ లక్షణాలు.

వేదాభ్యాసః

25 సంవత్సరాల పాటు బ్రహ్మచర్యాన్ని పాటించి గురుశుశ్రూష చేస్తూ గుర్వాజ్ఞలను పాటిస్తూ కుటుంబం పట్ల వ్యామోహం మొ॥న రజోగుణ ప్రాధాన్యములైన వ్యవహారాలలో చిక్కుకోకుండా నియమం ప్రకారము సాంగోపాంగంగా (అన్ని అంగాలతో సహా) అర్థంతోనూ వేదాలను అధ్యయనం చేయాలి. 'అభ్యాసము' అనే శబ్దానికి 'అనేక ఆవృత్తాలు పలకడం' అనే అర్థము. అయినప్పటికీ తాత్పర్యాన్ననుసరించి సాంగోపాంగంగా అర్థంతో సహా అధ్యయనము మాత్రమే 'అభ్యాసము' అనే పదముతో యిక్కడ గ్రహించాలి. ఎందుకంటే కర్మ, ఉపాసన, జ్ఞానకాండలనబడే మూడు కాండలలోని కర్మకాండలో చెప్పబడిన కర్మానుష్ఠానము ద్వారా చిత్తశుద్ధిని సంపాదించాలి. ఉపాసనాకాండలో చెప్పబడిన ఉపాసనను అనుష్ఠించడం ద్వారా మల, విక్షేపాది దోషాలను పోగొట్టి, జ్ఞానకాండలో చెప్పబడిన శ్రవణ, మననాది ఉపాయాలను అనుష్ఠించడం ద్వారా స్వరూపానుసంధానంలో నిష్ఠ వుంచి, జీవాత్మ పరమాత్మ అభేదానుభవం (రెండూ వేరు కాదనే అనుభవం) కలిగేవరకూ చేయాలి – అనేది 'వేదాభ్యాసము' అనే

పదము యొక్క తాత్పర్యం వలన గ్రహించవలసిన అర్థము. 'ఆవృత్తి' అనే ముఖ్యమైన అర్థాన్ని కూడా విడవకూడదు. ఎల్లప్పుడూ వేదవేదాంగాలను అర్థాన్ని అనుసంధాన పూర్వకంగా నిత్యమూ స్వాధ్యాయ రూపంలో (తామ అధ్యయనం చేస్తూ) పరిశీలిస్తుండాలి. అలాగే ఇతరులకు చెప్పాలి. ప్రవచనం చేయాలి, అంటే ఉపన్యాసరూపంలో ప్రకటించాలి. ఈ అర్థమంతా 'వేదాభ్యాసము' అనే శబ్దంలో యిమిడి వున్నదని గ్రహించాలి.

ఈ రోజుల్లో బ్రాహ్మణులు వేదాధ్యయనం చేయడంలేదు. వేదాధ్యయనం చేయలేకపోతే ప్రస్థానత్రయమైనా# అధ్యయనం చేయాలి. అది కూడా చేయలేకపోతే భగవద్గీత, మనుస్మృతి మొ॥న స్మృతులను అధ్యయనం చేయాలి.

తపః

శాస్త్రాలలో కృచ్ఛ్ర* చాంద్రాయణ** వ్రతాల ద్వారా శరీరాన్ని శోషింపజేయడం తపమని చెప్పారు. యాజ్ఞవల్క్య సంహితలో ఇలా వుంది:

శ్లో॥ విధినోక్తేన మార్గేణ
కృచ్ఛ్రచాంద్రాయణాదిభిః।
శరీరశోషణం ప్రాహుః
తపసాం తపముత్తమమ్॥

భావం: శాస్త్ర ప్రతిపాదితమైన మార్గాన్ని అనుసరించి కృచ్ఛ్రచాంద్రాయణ వ్రతాల ద్వారా శరీరాన్ని శోషింపజేయడం ఉత్తమమైన తపము.

అనాది నుంచి వచ్చినటువంటి క్లేశవాసనల ద్వారా చిత్తంలో నానావిధాలైన పాపాలనబడే సంస్కారాలు, రాజస తామస ప్రధానాలైన దోషాలు వుంటాయి. వాటిని పోగొటుకోడానికి తపము అవసరము. కాని కృచ్ఛ్రచాంద్రాయణ వ్రతాలు మొదలైనవన్నీ మందాధికారులకు చెప్పబడ్డవి. జిజ్ఞాసువులకు వివిధ పాపాల నుండి నివృత్తి అనే తపమే విధించబడినది.

శ్లో॥ యే పాపాని న కుర్వన్తి
మనోవాక్కాయ కర్మభిః।
తే తపంతి మహాత్మానో న
శరీరస్య శోషణమ్॥

భావం:- ఎవరి మనస్సు, వాక్కు, శరీరము పాపాలను చేయవో ఆ మహాత్ములే తపశ్శాలులు. శరీరమును శోషింపజేయడం తపము కాదు.

మానసిక, వాచిక, కాయక పాపాల గురించి మనువు ఇలా చెప్పాడు:

మానసిక పాపాలు:-

శ్లో॥ పరద్రవ్యేష్వభిధ్యానం
మనసాఽ నిష్టచిననమ్।
వితథాభినివేశశ్చ
త్రివిధం కర్మ మానసమ్॥

భావం: ఇతరుల ధనాన్ని అన్యాయంగా పొందాలనే కోరిక, మనస్సులో హింస, మోసము చేయాలనే కోరిక, 'పరలోకము లేదు శరీరమే ఆత్మ' మొ॥న అసత్యపు అలోచనలు - ఈ మూడు మానసిక పాపాలు.

- సశేషం

 # ప్రస్థానత్రయం: భగవద్గీత, ఉపనిషత్తులు, ధర్మసూత్రాలు కలిసి ప్రస్థానత్రయం.

*కృచ్ఛ వ్రతము =12 రోజుల పాటు చేసే వ్రతం - 3 రోజులు పగలు, మూడు రోజులు రాత్రిపూట, మూడు రోజులు అయాచితంగా వచ్చిన భోజనం చేస్తూ మిగిలిన 3 రోజులూ ఉపవసించడం.

**చాంద్రాయణవ్రతం: చంద్రకళల ననుసరించి చేసే వ్రతం. పాడ్యమి నుంచి మొదలుపెట్టి పౌర్ణమి వరకు ఒక ముద్ద నుంచి 15 ముద్దల వరకూ ఆహారం తీసుకుని మరలా పౌర్ణమి నుంచి అమావాస్య వరకు ఒక్కొక్క ముద్ద తగ్గించుకుంటూ వచ్చి అమావాస్యకు ఉపవసించడం చాంద్రాయణవ్రతం.

బుద్ధ ధ్యాన హృదయము

(గత సంచిక తరువాయి)

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

అధ్యాయం - 5

2. ఎన్నికైన కొన్ని విషయలపట్ల ప్రధాన సాధన :

ఉదయాన్నే చేసుకొనే కాలకృత్యాలను సామాన్య స్మృతితో నిర్వర్తించాక సాధకుడు ధ్యానానికి కూర్చుంటాడు. మొదట ఆ కూర్చుండే సంకల్పాన్ని, కూర్చునుట అనే క్రియలోని వివిధ భాగాలను, తఱువాత కూర్చునుట అను వైఖరిని, అప్పటి స్పర్శను గుర్తిస్తూ కూర్చుంటాడు. తఱువాత సహజంగా శ్వాసవల్ల జరిగే కదలిక మీదకి తన దృష్టిని మళ్ళిస్తాడు. శ్వాసవలన కడుపు పైకి క్రిందికి ఆడడాన్ని గుర్తిస్తాడు. ఆ కదలిక వల్ల కలిగే వత్తిడిని సూక్ష్మంగా గుర్తిస్తాడు. ఇప్పుడు వివరించబోయే స్మృతి సాధనయొక్క ప్రధాన లక్షణమిదే.

ఈ కడుపు యొక్క కదలికలను గూర్చి యోచించగూడదు. ఆ శారీరక కదలికలను, అందులోని అంశాలను గుర్తించడం మాత్రమే చేయాలి. ఈ గుర్తింపును అంతరాయం లేకుండా నిలుపుకోవడానికి ప్రయత్నించాలి. అంతరాయం కలిగినపుడు దానిని కూడా వెంటనే గుర్తించాలి. ఈ సాధనను వీలైనంత యెక్కువ సేపు సాగించాలి. అలా చేయగానే ఈ స్మృతి యొక్క ఫలితంగా 'లోచూపు' లేక 'అవగాహన' కలుగుతుంది. ఎంతవరకు ఈ కదలికలోని అంశాలు (యిదివరకు గుర్తింపబడనివి) యెప్పుడు గుర్తింపబడుతాయో అంతవరకు స్మృతి నిశితమైనదన్నమాట. అటువంటి స్వానుభవాన్ని ఆధారంగా చేసుకొన్న లోచూపు దృఢమైనదిగా వుంటుంది.

కడుపుయొక్క కదలికకు శ్వాసే కారణమైనప్పటకీ దృష్టిని దానిమీద కేంద్రీకరించటాన్ని 'శ్వాస స్మృతి' అని దానిని తలచరాదు. కారణం ఈ ధ్యానంలోని విషయం శ్వాసకాదు. శారీరకమైన వత్తిడి వల్ల మనకు తెలిసే కడుపు యొక్క కదలిక మాత్రమే విషయము.

ఆరంభంలో ఈ కడుపుయొక్క కదలిక యెల్లప్పుడు స్పష్టంగ గుర్తింపు కాకపోవచ్చు. అప్పుడప్పుడు కొద్దిసేపు మాత్రమే గుర్తింపుకావచ్చు. ఇందులో విశేషమేమీ లేదు. అభ్యాసంతో గుర్తింపు పెరుగుతుంది. ఈ కదలిక మరింత యెక్కువగ, దీర్ఘకాలం గుర్తింపుకాగలందులకు సాధకుడు పడుకున్నప్పుడు గూడ అభ్యసించవచ్చు. పొట్టమీద చేయివేసుకొని కూడ మొదట యీ కదలికను గుర్తించవచ్చు. కొంతసేపటికి చేయి తీసేసి కూడ గుర్తించడం సాధ్యమౌతుంది. అయితే నిద్ర, మత్తు రాకుండ మధ్య మధ్యలో కూర్చుని యీ సాధన కొనసాగించాలి.

- సశేషం

(గత సంచిక తరువాయి)

భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ

శ్రీమతి శ్రీదేవి

అధ్యాయం - 6

సాయినాథుని చల్లని ఒడిలో

తను సృష్టించిన అతి రమణీయమైన ప్రపంచం రంగులు మాసిపోయింది. స్వార్థం, ద్వేషం, లోభం, మోహం అనే మాలిన్యపు మరకలతో నిండి మసకబారి పోయింది. సత్యం, ధర్మం, దయ, శాంతి అనే రంగులద్ది, యీ లోకాన్ని తిరిగి అందాలతో నింపి, ప్రజావళిని ఆనందింపజేసేందుకై ఆ విశ్వేశ్వరుడు తన ఆత్మజుని అవనిపైకి పంపాడు.

ఋషివర్యులైన అనంతాచార్య, బుచ్చిమాంబల తనయుడుగా పుడమిపైకి వచ్చి, లోకాన్ని తరింపజేసేందుకు అవతరించిన ఆ కారణజన్ముడికి మాతృదేవత అందించే మధురాతి మధురములైన మమతానురాగాలు, బంధాలై నిర్బంధించి, లోకకళ్యాణ కార్యక్రమానికి ప్రతిబంధకా లౌతాయనుకొన్నాడేమో, లోకేశ్వరుడు ఆ అనుబంధాన్ని మొగ్గలోనే త్రుంచివేశాడు.

అప్పుడే విరిసిన పువ్వులాంటి ఓ పసివాడు షోడశ వర్షప్రాయుడైన ఆ ప్రేమమూర్తిని తన అమాయకమైన అనురాగంతో కట్టివేస్తే, ఎంతో గాఢంగా పెనవేసుకున్న ఆ మమతల పాశాలను నిర్దాక్షిణ్యంగా త్రెంచివేసి, అసహనీయమైన ఎడబాటుకు ఎంతగానో చింతిస్తున్న భరద్వాజ మనస్సును తత్త్వచింతనతో నింపి, ఏళ్ళ తరబడి సాగిన సాధనతో, పరిశోధనతో తప్తంచేసి, ఆ తపోగ్నిలో వన్నెదేలిన స్వర్ణకమలం వంటి ఆయన పవిత్రమైన హృదయాన్ని పరిపూర్ణ దైవత్వంతో నింపే కార్యానికి శ్రీకారం చుట్టారు శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబా.

ఒకరోజు శ్రీ వేదవ్యాస్ గారు భరద్వాజగారితో తాను శిరిడీ వెళ్తున్నాననీ, తనతో రమ్మనీ, సమర్థ సద్గురుడైన సాయిబాబా అతనిని అనుగ్రహించి, అతడు కోరుకుంటున్న లక్ష్యసిద్ధిని చేకూర్చగలడనీ అన్నారు.

"ఏ మహనీయుడైనా ఎవరికైనా ఆత్మానందాన్ని ప్రసాదించదలచినట్లయితే, యివ్వగలిగిన సమర్థత వారికి, పొందగలిగిన అర్హత యీ సాధకునికి వుండాలి. తమ సన్నిధిలో మాత్రమే ఆత్మానుభూతిని ప్రసాదించటమనేది వుండదు. అర్హుడైన వ్యక్తి ఎక్కడవున్నా తమ అనుగ్రహాన్ని అందించగలరు. కనుక సాయిబాబా శిరిడీ వెళితేనే అనుగ్రహిస్తారనేది లేదు. ఇవ్వలేనట్లయితే శిరిడీ వెళ్ళి కూడా ప్రయోజనం వుండదు. అనుభూతిని పొందేందుకు అర్హతే ముఖ్యమయితే ఆ అర్హతను కూడా ఎవరికి వారే సంపాదించుకొనటం అనివార్యం కనుక నేను ఎవరి అనుగ్రహం కోసం ఎక్కడికీ రావలసిన అవసరం లేదు" అన్నారు భరద్వాజగారు.

అపుడు వేదవ్యాస్ గారు, "ఆయనపై భక్తితో ఆయనను దర్శించమని నీకు నేను చెప్పటం లేదు. అక్కడ తెలుగు మాట్లాడేవారు ఎవరూ వుండరు గనుక కేవలం నాకు తోడుగా మాత్రమే రమ్మంటున్నాను" అన్నారు. భరద్వాజగారు అందుకు సమ్మతించారు. ఆ తర్వాత జరిగిన అపూర్వ పరిణామాలేమిటో ఆ మహనీయుని మాటలలోనే తెలుసుకొందాము :

"నా మమతను చూరగొన్న మా పెద్ద అన్నగారి

రెండవ అబ్బాయి, 1955లో నా ఉపనయనమప్పుడు అకస్మాత్తుగా చనిపోయాడు. నాటితో నా హృదయంలో జనన–మరణాల తత్త్వం గురించి, ఆత్మ–పరమాత్మల ఉనికిని గురించి ఆలోచనలు కల్గి తీవ్రమైన అన్వేషణ సాగింది. చివరకు 1961లో ఒకరోజు ఊరి బయటకు నడుస్తుండగా, నాటి వరకు నేను చదివినవి, ఆలోచించినవి అన్నీ సమన్వయమై ఒకానొక గాఢమైన శాంతి కల్గింది. ప్రధానమైన భగవంతుని అస్తిత్వంపై కల నా ప్రశ్న యిక అప్రస్తుతమన్పించింది.

ఫిబ్రవరి 1963లో నా రెండవ అన్నగారు తనకు తోడుగా శిరిడీ రమ్మంటే నాకెట్టి విశ్వాసమూ లేకపోయినా వెళ్ళాను. ఫిబ్రవరి 8 సాయంత్రం అచ్చుటి సమాధి మందిరంలో మేము ప్రవేశించేసరికి ఆరతి జరుగుతోంది. అది చూచి ఏనాడో పరమపదించిన వ్యక్తిమీద ప్రజలకు అంత భక్తివిశ్వాసాలు వుండటం ఆశ్చర్యమనిపించింది. ఆరతి అయ్యాక అన్నగారు నాకు అచ్చుటి అరుగును చూపి అది బాబా సమాధి అని చెప్పగానే నాకెంతో వెగటు అనిపించింది. “ఆ శరీరం ఎంతగా కుళ్ళి వుంటుందో!” అని తోచి, కడుపులో త్రిప్పినట్లయి, వెంటనే గదికి వెళ్ళి అన్నం గూడ తినకుండా నిద్రపోయాను.

తెల్లవారి తీవ్రమైన ఆకలితో మెలకువ వచ్చి త్వరత్వరగా మద్రాస్ హోటల్ కని సమాధి మందిరం మీదుగా వెళుతున్నాను. ఆరతి, అభిషేకం అయిపోయాయి కాబోలు, అక్కడ పూజారులు తప్ప మరెవరూ లేరు. జీవకళతో కళకళలాడుతున్న అచ్చుటి విగ్రహాన్ని మాత్రం మరొక్కసారి చూడాలనిపించి, మందిరంలోకి వెళ్ళాను. ఆ విగ్రహంలోని బాబా ముఖం చూస్తుంటే అందులోని సాయి చూపు అంతర్ముఖమై, ఏదో అతీతమైన స్థితిలో వున్నట్లు తోచింది. ఆ స్థితిలో ఆయనకు తననుండి వేరుగా యీ సృష్టి వున్నట్లు తోచివుండదని, విశ్వమంతా ఏ మహత్తర చైతన్యంలో సంకల్పమాత్రంగా వున్నదో, దానితో ఆయన తాదాత్మ్యం చెంది వున్నారనిపించింది. ఇది కేవలం భావంగా గాక ఒక అనిర్వచనీయమైన అనుభవంగా నా హృదయాన్ని కబళించింది. నా చుట్టూ, నా లోపల ఏమి జరుగుతున్నదో తెలియలేదు.

అలా ఎంతసేపు గడిచిందో తెలియలేదు. కొంతసేపటికి త్రుళ్ళిపడి లేచాను. మా అన్నగారు నా వీపు తట్టి భోజనానికి రమ్మంటున్నారు. ఆ స్థితిలో నుంచి మేల్కొనడమెంతో బాధనిపించింది. టైము చూస్తే నేనక్కడకు వచ్చి సుమారు 5 గంటలైంది. అంతసేపు నేను నిలబడి విగ్రహాన్ని చూస్తున్నాననుకొన్నాను; నిజానికి నేను కూర్చొనివున్నాను. కళ్ళు మూతబడి వున్నాయి. భోజనానికి వెళుతూవుంటే కలలో నడుస్తున్నట్లుంది. గాఢనిద్రలో లేపితే తిరిగి మనస్సు నిద్రలోకి మళ్ళినట్లు, నా మనస్సు అప్రయత్నంగా నిరామయమౌతున్నది. వస్తువులను గుర్తించాలన్నా, యోచించాలన్నా, ఎంతో ప్రయత్నం చేయవలసివస్తున్నది. ఇల్లు చేరి కొద్ది నెలలు గడిచినా నా స్థితి అలానే వుండిపోయింది. గాఢమైన శాంతి ఆనందాలతో రోజులు, నెలలు క్షణాలలాగా గడచిపోయేవి. జగత్తంతా చైతన్యమయంగా తోచేది. దానివలన నా ఉద్యోగ విధులు దెబ్బతినకుండా కొన్ని ఆటలు నేర్చుకొని ఆడుతుండేవాణ్ణి. నా శరీరతత్వంలో గూడ ఎంతో మార్పు వచ్చింది. దృఢమైన ఆరోగ్యం కల్గింది. ఎంత తింటే అంత అరిగేది, ఏమీ తినకున్నా నీరసము, ఆకలీ వుండేవి కావు. ఎప్పుడు పడుకున్నా గాఢంగా నిద్రపట్టేది. కొన్ని రోజులు నిద్ర లేకపోయినా కళ్ళు మంటలు, ఆవలింతలూ వుండేవి గావు. ఎటువంటి ఆధ్యాత్మికమైన ప్రశ్న వచ్చినా తృటిలో సమాధానము స్ఫురించేది. ఎవరినైనా చూడాలనిపిస్తే త్వరలో వారే రావడం జరిగేది. ఇతరుల గురించి సామాన్యంగా తెలియడానికి వీలులేని అంశాలు అకస్మాత్తుగా నా మనస్సులో మెరిసేవి. నా పరిచయస్థులందరూ నా దగ్గర తమకెంతో శాంతిగా వుంటుందనేవారు.

శ్రీ సాయినాథుని అనుగ్రహం 1963లో చవిచూచాక అంతవరకు వున్న ‘భగవంతుడున్నాడా – లేడా? అనే ప్రశ్న అప్రస్తుతము’ అనే భావం తొలగి, భగవంతుడు వున్నాడన్న నిశ్చయం ఏర్పడింది. అంతవరకూ అన్వేషణలో భాగంగా చదివిన విజ్ఞానశాస్త్రమంతా భగవంతుడు వున్నాడన్న నిరూపణగా రూపొందింది. శ్రీ సాయి చరిత్ర పరిశోధించిన కొద్దీ భగవంతుడు బాబా వంటి సద్గురు

రూపంలో భూమి మీద అవతరిస్తుంటాడన్న విశ్వాసం కూడ కల్గింది. కాని ఒకే భగవంతుని గురించి, ఆయనను చేరుకునే మార్గం గురించి చెప్పే మతాలు యిన్ని రకాలుగా ఎందుకేర్పడ్డాయన్న ప్రశ్న నన్ను వేధిస్తుండేది. 'నిజంగా మతాలలో భేదమున్నదా లేక అది ప్రజల యొక్క అవగాహనలోని లోపమా?' అన్న సందేహం కలుగుతుండేది.

ఆ సందేహాన్ని నివృత్తి చేసుకొనే యత్నంలో భాగంగా నేను మొదట వేద వేదాంగాలను, శాస్త్రాలను అభ్యసించిన పండితులను, ఆచార్యులను కలసి దైవం యొక్క ఉనికి, ఆయనను తెలిసికొనే విధానాలను గురించి అనేక ప్రశ్నలు వేస్తుండేవాణ్ణి. (ఆ రోజులలో ఆయనలోని సునిశితమైన ఆలోచనా విధానం, చురుకుతనం, సమయస్ఫూర్తి అందరినీ ఆకర్షించేవి – రచయిత్రి). నేను అడిగే ప్రశ్నలకు ఏ పండితుడూ జవాబివ్వలేక పోయేవారు. నన్ను సమాధాన పరచలేని కొందరు నాది వితండవాదంగా నిరసించేవారు. ఈ విధంగా ఎందరినో కలసి, ఏ ఒక్కరూ నా సందేహనివృత్తి చేయలేక పోయిన సందర్భంలో నా ఆలోచన మరో విధంగా సాగింది –

"నేను ప్రశ్నించిన యీ పండితులు నా సందేహాలకు సమాధానాలను విశ్లేషించడం చేతకానివారై వుండచ్చు. విషయాన్ని విశదీకరించటంలో సమర్థత లేనివారై వుండవచ్చు. అంతమాత్రాన అనిశ్చితమైన, అసంపూర్ణమైన ఆ పండితుల సమాధానాలను ప్రామాణికంగా తీసుకొనటం సరికాదు" అని నాకు అనిపించింది.

అందువలన నా సందేహం తీర్చుకోడానికి హిందూ, బౌద్ధ, క్రైస్తవ, ముస్లిం, తావో మత గ్రంథాలు, ఆయా మతాలలో పూర్ణపురుషులుగా రూపొందిన మహాత్ముల చరిత్రలు, బోధలు, దొరికినంత వరకు చదవసాగాను. మరొకవంక 'శ్రీ సాయిచరిత్ర', బోధలు సేకరిస్తుండేవాడిని. వీలైనంత తరచుగా, వీలైనంత ఎక్కువకాలం శిరిడీలో వుండి శ్రీ సాయిని చిరకాలం సన్నిహితంగా సేవించిన శ్రీ మార్తాండ్ మహల్సాపతి, పిలాజీ గురవ్ కుమారుడు, నానాసాహెబ్ రాస్నే, శ్రీ సాయి శరణానంద, శ్రీ ఉద్ధవరావ్ దేశపాండే (శ్యామా కుమారుడు) మొ॥న వారితో వీలైనంత సమయం గడిపేవాణ్ణి. శ్రీ సాయి చరిత్రలోని ప్రతి అంశాన్నీ యిలాంటి వారందరి దగ్గర తెలుసుకొనేవాణ్ణి. శిరిడీలో 30 సం॥లకు పైగా వుంటున్న శ్రీ శివనేశన్ స్వామి వేరు వేరు భాషలలోని శ్రీ సాయి గురించిన గ్రంథాలు, పత్రికలోని వ్యాసాలు ఎంతో ఓర్పుగా చదివి చెబుతుండేవారు. వేరు వేరు ప్రాంతాలనుండి శ్రీ సాయిని ప్రత్యక్షంగా సేవించిన కుటుంబాలవారు వచ్చినప్పుడల్లా పరిచయం చేసి, వారినుండి విశేషాలు సేకరించే అవకాశము కల్పిస్తుండేవారు. వారి సలహా మేరకు పూనా, నాగపూర్ లలో వున్న యిటువంటి కుటుంబాల నుండి విశేషాలు సేకరించాను.

ఇవన్నీ చేసిన మీదట నాకు రెండు విషయాలు స్పష్టమైనాయి. 1) ఈ ఐదు మతాలలోనూ నాకు తెలిసినంతలో శ్రీ సాయిబాబా వంటి అవతారం యింత వరకూ రాలేదు; 2) ఆత్మజ్ఞానం పొందడానికి i) పూర్ణుడైన మహనీయుడు దొరకాలి; ii) ఆయన కృపకు అర్హులం కావాలి; iii) మన పూర్వజన్మ సంస్కారానికి అనుగుణమైన సాధనామార్గం లభించాలి. అందుకోసం ఎంతగానో తిరిగి ఈ మూడింటిలో ఏ ఒక్కటైనా సమకూడటం ఎంతో కష్టమని తెలుసుకున్నాను. ఈ కలియుగంలో ఎందరో ఆత్మజ్ఞానం లేకుండానే జ్ఞానోపదేశం చేస్తూ, శిష్యులను సేకరించి, ధన, కీర్తులను సాధించుకోజూస్తారని పురాణాలు, భర్తృహరి, యోగి వేమన వంటి మహాయోగులు చెప్పినది పచ్చి నిజం. శ్రీ కృష్ణుని కాలంలో తానే అవతార పురుషుడనని చెప్పుకొన్న పౌండరీక వాసుదేవుని నుండి యిలాంటి కలుపు మొక్కలు తామర తంపరగా పెరుగుతున్నాయి. ప్రజలు వీరిని నమ్మి, యిహపరాల రెంటికీ చెడ్డ రేవడులయ్యే కంటే నాస్తికులైనా మేలేననిపించింది. నిజమైన పూర్ణపురుషులను సామాన్యులు గుర్తించి, ఆశ్రయించి, తరించే మార్గం కావాలి, అది గూడ సాయియే తమ చిత్రమైన రీతిన తెల్పారు.

- సశేషం

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీశ్రీశ్రీ మాతా ఆనందమయి జీవితం మరియు బోధలు

శ్రీమతి శ్రీదేవి

అప్పుడు ఒక భక్తుడు అమ్మా! ప్రార్థనల వలన, మొక్కుబడుల వలన కష్టాలు తీరటం చూస్తున్నాము కదా?" అన్నాడు. అమ్మ యిలా అన్నారు, "కష్టాలకు విసిగి వేసారి బాధతో, పశ్చాత్తాపంతో దైవ ప్రార్థనలు చేయటంవలన, అనుభవించవలసిన కర్మలో కొంతభాగం తీరిపోతుంది. కష్టాలు తీరాలని దేమునికి మొక్కే మొక్కుబడులు, ఉపవాసాలు – యిలాటి చర్యలవలన మానసిక క్షోభకు, శారీరక శ్రమకు లోనవటం వలన అనుభవించవలసిన కర్మ మరికొంత తీరిపోవటం జరుగుతుంది. అప్పుడు అతడు కర్మ విముక్తుడు కావటానికి కావలసిన అర్హతను పొందుతాడు. కనుక దైవకృప కలగటం అనేది కూడా కర్మఫలితమే."

ఈ విధంగా దైవానుగ్రహం, కర్మ సిద్ధాంతం – యీ రెండింటినీ సమన్వయపరుస్తూ యీ విషయమై భక్తులకు కలిగిన సందేహాలను తొలగించి వారికి సరియైన అవగాహనను కలిగించారు శ్రీ ఆనందమయి అమ్మ.

కొద్ది రోజుల తర్వాత అమ్మ కలకత్తా నుండి వింధ్యాచలం బయలుదేరారు. కొంతకాలం క్రిందట అమ్మ శ్రీ అఖండానందగిరి స్వామితో వింధ్యాచలంలో ఒక యజ్ఞశాలను నిర్మించవలసిందిగా ఆదేశించారు. "నువ్వు నిర్మాణం పూర్తి చేయి. అక్కడ యజ్ఞాది కార్యక్రమాలు యెప్పుడు జరగాలని నిర్ణయింపబడివుంటే అప్పుడే జరుగుతాయి" అని చెప్పారు. శ్రీ అఖండానందగిరి స్వామి అమ్మ ఆదేశం ప్రకారం యజ్ఞశాలను, యజ్ఞకుండములను నిర్మించాడు. ఆ యజ్ఞశాలను ప్రారంభించే సంకల్పంతో అమ్మ వింధ్యాచలం బయలుదేరారు.

కలకత్తా నుండి బయలుదేరి మధ్యలో హావడా స్టేషన్ లో అమ్మ కొన్ని గంటలు ఆగారు. అమ్మ వచ్చారని తెలిసి అసంఖ్యాక భక్తులు హావడా స్టేషన్‌లో అమ్మను దర్శించుకొన్నారు. కొంతసేపటి తర్వాత అమ్మ వింధ్యాచలం బయలుదేరుతుంటే అందరూ కన్నీటి పర్యంతమైనారు. ఒక భక్తురాలు అమ్మతో "అమ్మా! మీరు యింత త్వరగా వెళ్ళిపోవటం మాకెంతో బాధగా వున్నది. కొద్ది రోజులైనా మావూరిలో వుండవచ్చును కదా?" అన్నది. మరొక భక్తురాలు "అమ్మా, మీరెందుకు మా బాధను అర్థంచేసుకొనటంలేదు? మేమంతా మిమ్మల్ని యెంతగానో ప్రేమిస్తున్నాము. కానీ మీరెందుకు మా బాధను పట్టించుకోవటంలేదు? మాపై మీకు యెలాంటి ప్రేమా లేదా?" అన్నది. అప్పుడు అమ్మ "నాకు మీపై ప్రేమ లేదని యెందుకు అనుకొంటున్నారు? చూడండి! నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాను కాబట్టి మీరు నన్ను ప్రేమిస్తున్నారు. నాకు మీపై వున్న ప్రేమలో నిజం చెప్పాలంటే మీకు నాపై వున్న ప్రేమ అణుమాత్రమైనా సరితూగదు. నేను మీకు దగ్గరగా వున్నా, దూరంగా వున్నా మీపైన ప్రేమ యెల్లప్పుడూ వర్షిస్తూనే వుంటుంది" అంటూ భక్తులను ఓదార్చారు.

హావడా నుండి బయలుదేరి మూడు రోజుల తర్వాత అమ్మ భక్తులతో కలసి వింధ్యాచలం చేరుకున్నారు. 1936వ

మిగతా 29వ పేజీలో

ద్వారకామాయి అనుభవమండపము

శ్రీ గుడిమెట్ట సురేందర్, కర్నూల్

1984వ సంవత్సరంలో కంచి పరమాచార్య, శ్రీ చంద్రశేఖరేంద్ర సరస్వతి మహాస్వామివారు చాతుర్మాస్యం చేయడానికి కర్నూలు కి వచ్చారు. నేను అప్పుడు పదవ తరగతి చదువుతున్నాను. నాకు ఆధ్యాత్మికత గురించి ఏమీ తెలియదు. అయితే ఆ నాలుగు నెలలు ప్రతిరోజు మహాస్వామి వారిని చూడడానికి వెళ్లేవాడిని. మా ఇంటికి చాలా దగ్గరలోనే వారికి విడిది ఏర్పాటు చేశారు. ప్రతిరోజూ వారు స్నానమాచరించేటప్పుడు గానీ, చంద్రమౌళీశ్వర పూజ చేసేటప్పుడు కానీ, ఏదో ఒక సమయంలో వెళ్ళి వారిని చూడాలి, అంతే! అలా నాకు తెలియకుండానే స్వామివారి పట్ల ఆకర్షణ కలిగింది. చాతుర్మాస్యం చివరి రోజు నమస్కారం చేసుకోవడానికి అమ్మా, నాన్న కూడా వచ్చారు. నేను వారందరితో పాటు నమస్కారం చేసుకొని ఒక పక్కన నిల్చుని అలా స్వామిని చూస్తూ ఉన్నాను. స్వామివారు నన్ను చూపించి అక్కడవారికి ఏదో చెప్పారు. అప్పుడు ఒకరు నా దగ్గరికి వచ్చి మీ తల్లిదండ్రులు ఎవరు? అని అడిగారు. అప్పుడు నేను వాళ్ళని చూపించాను, వారిని రమ్మని స్వామి కబురు పెట్టారు. మా తల్లిదండ్రులతో మాట్లాడి మా కుటుంబ విషయాలన్నీ అడిగి తెలుసుకున్నారు. నేను మాత్రం కొంచెం పక్కకి నిల్చుని వారినే చూస్తున్నాను. అమ్మ నాన్న స్వామికి నమస్కారం చేసుకుంటూ ఉండగా, స్వామి పక్కకు తిరిగి నా వైపు చూస్తూ చేత్తో ఆశీర్వదించారు. అది ఇప్పటికీ నా కనుల ముందు కదలాడుతూనే ఉంటుంది. కానీ వారి గొప్పతనం, ఆశీర్వచన బలం ఏమాత్రం అవగాహన లేదు. తరవాత స్వామివారు కంచికి వెళ్ళిపోయారు.

కానీ స్వామివారు వెళ్ళిన తర్వాత నా జీవితమే మారిపోయింది. అప్పట్లో నేను పాఠశాలకి రోజూ వెళ్ళేవాడిని కాదు. చదువు కూడా అంతంత మాత్రమే వుండేది. అలాంటిది స్వామి దర్శనం అయిన దగ్గరనించి అన్నింటిలో మంచి మార్కులతో, మొదటి తరగతిలో ఉత్తీర్ణుడయ్యాను. తర్వాత 'ICWA' లో చేరాను. కానీ చివరి సంవత్సరంలో కుటుంబ పరిస్థితుల వల్ల దాన్ని ఆపివేయవలసి వచ్చింది. నాన్నగారు పోస్టల్ డిపార్ట్మెంట్ లో చేసేవారు. మేము ముగ్గురన్నదమ్ములము, ఒక చెల్లెలు. తీవ్రమైన ఆర్థిక సమస్యలు ఎదుర్కొనే వాళ్ళం. నేను అడపా దడపా చిన్న చిన్న ఉద్యోగాలు చేయడం మళ్ళీ మానేయడం, ఒకరి కింద పనిచేయాలని ఉండేది కాదు.

ఆ సమయంలో మా నాన్నగారి దూరపు బంధువు, వరసకు నాకు చిన్నాన్న అయిన శ్రీ శ్రీనివాసరావుగారి ద్వారా, సమర్థ సద్గురువు సాయినాథులవారు నా జీవితంలో ప్రవేశించారు. మా చిన్నాన్నగారికి బాబా, మాస్టరుగారంటే విపరీతమైన ప్రేమ, భక్తి ఉండేవి. వారు

నాకు ముందుగా బాబా గురించి చెప్పి, 'నువ్వు వారి జీవితచరిత్ర చదువుతావా?' అని అడిగితే (అప్పట్లో ఆ గ్రంథం వెల 35 రూపాయలు) సరేనని చెప్పి, ఉచితంగా వొద్దని, నెమ్మదిగా డబ్బులు కూడబెట్టి వారికిచ్చి, ఆ గ్రంథం తీసుకున్నాను. అప్పుడు వారు నాకు చెప్పింది సప్తాహ పారాయణ మాత్రమే చేయాలని! నేను వెంటనే సప్తాహాలు మొదలు పెట్టాను. తర్వాత నాకు శ్రీ గురుచరిత్ర, శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధామృతం, శ్రీ సాయి సన్నిధి, గ్రంథాలని ఇచ్చి, ఈ మూడు చదివితే కానీ బాబా గురించి నీకు పూర్తిగా అర్థం కాదు అని చెప్పారు. అంతేకాదు మా చిన్నాన్నకి వీలున్నప్పుడల్లా బాబా మాస్టరుగార్ల గురించి చెప్తూ చక్కటి సత్సంగాలు చేసేవారు. వారు అలా సత్సంగం చేస్తుంటే సమయమే తెలిసేది కాదు. ఆనంద డోలికల్లో తెలియాడేవాళ్ళం. తరవాత కొంతకాలానికి వేరే ఊరికి బదిలీ అయ్యి వెళ్ళిపోయారు. అప్పటికి మా ఇంట్లో విపరీతమైన సమస్యలు, ఒకపక్క మా చెల్లికి పెళ్ళి చెయ్యాలి, ఇంకొక పక్క ఆర్థిక సమస్యలు. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఏదో ఒక ఆలంబన ఉండాలి అన్న భావంతో శ్రీ సాయి లీలామృతము వరుసగా 58 సార్లు సప్తాహాలు చేశాను. తర్వాత మా చెల్లి పెళ్ళి కుదిరింది.

నేను ప్రత్యేకంగా సాయంత్రం హారతి మాత్రం చేసేవాడిని. ఒక టేప్ రికార్డర్ లో సాయంత్రం 6:30 కి బాబా హారతి పెట్టేవాడిని. బాబా చిత్రపటం పెట్టుకుని, హారతి పాడుతూ టేప్ రికార్డర్ తోపాటు శృతి కలిపి గట్టిగా పాడుతూ ఉండేవాడిని. అప్పట్లో మాది చాలా చిన్న ఇల్లు, రెండు గదులు మాత్రమే ఉండేవి. అక్కడే కూర్చుని హారతి చేస్తూ ఉంటే, నాన్నగారి కోసం ఎవరైనా వచ్చినప్పుడు, నాన్నగారు వెంటనే వచ్చి సౌండు తగ్గించేవారు. నేను మళ్ళీ పెంచేవాడిని. అప్పుడు వారికి కోపం వచ్చి, "అరగంట సేపు హారతి చేస్తావ్, అదే భాషో తెలియదు, దాని అర్థం తెలియదు, ఇంత సౌండు పెట్టి చేస్తే అందరికీ ఇబ్బంది అని కూడా నీకు తెలియటం లేదు" అని కోప్పడేవారు. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు రచించిన, శిరిడి హారతులు అనే చిన్న గ్రంథంలో అర్థాన్ని బాగా వంట పట్టించుకుని భావన చేస్తూ పాడేవాడిని.. ఇలా ఇంట్లోవారికి ఇష్టం ఉన్నా లేకున్నా ఎన్ని అవాంతరాలు వచ్చినా సాయి లీలామృతము పారాయణ, ఒక హారతి మాత్రం ప్రతిరోజు ఖచ్చితంగా జరిగేది.

అయితే ఇక్కడ బాబా ఒక అద్భుతమైన లీల చేశారు. మా నాన్నగారికి ఒకసారి కంటికి శస్త్రచికిత్స జరిగింది.. అదేమంత పెద్ద ప్రమాదకరమైనది కాదుకానీ ఎందుకో ఒకరోజు రాత్రి 9:30 గంటల సమయంలో ఆయనకు ఆరోగ్య సమస్య వచ్చి చాలా ఇబ్బంది పడ్డారు. మేమందరం కంగారుపడి ఆసుపత్రికి తీసుకు వెళదామనుకుంటే, నాన్నగారు ఒప్పుకోక తెల్లవారిన తర్వాత వెళ్దాం అని పడుకున్నారు. ఆరోజు రాత్రి వారికి ఒక స్వప్నం వచ్చింది. అందులో ఇద్దరు నల్లటి వ్యక్తులు ఆయన దగ్గరికి వచ్చి నిలబడితే, నాన్నగారు చాలా భయపడుతూ ఉంటే, తెల్లటి వస్త్రాలు వేసుకుని పొడుగాటి వ్యక్తి ఒకరు అక్కడి వచ్చారట, వీళ్ళిద్దరూ ఆయనను చూసి "ఇక్కడక్కూడా వచ్చాడే" అనుకుంటూ గోడదూకి పక్కింటికి వెళ్లి పోయారట. మా నాన్నగారు మర్నాడు నిద్రలేచి మా ఇంట్లో అందరికీ స్వప్నం గురించి చెప్పి, ఆ తెల్లటి దుస్తులు వేసుకున్న వ్యక్తి అచ్చు ఈ ఫోటోలో ఉన్నట్లు గానే ఉన్నారు, అని నేను పూజచేసే బాబా పటం మాకు చూపించారు. అంతేకాదు, ఈ రోజు నుంచి బాబాకి నాలుగు హారతులు చేద్దామని నిర్ణయం తీసుకున్నారు. అయితే నేను, ముందు చిన్నగా మొదలు పెట్టండి, తర్వాత ఒక్కొక్కటి పెంచుకోవచ్చు, అని చెప్తే, సరేనని అమ్మ నాన్న ఇద్దరూ మధ్యాహ్న హారతి, సాయంత్రం హారతి చేయడం మొదలుపెట్టారు. అలా చాలా సంవత్సరాలు చేశారు. అంతేకాదు మా అమ్మగారు శ్రీ సాయి లీలామృతం పారాయణం కూడా మొదలుపెట్టారు. నల్లటి వ్యక్తులు ఇద్దరు గోడ దూకి

పక్కింట్లోకి వెళ్లినట్లు నాన్నగారికి స్వప్నంలో వచ్చింది కదా,,, ఆ మర్నాడు పక్కింట్లో వారు చనిపోవడం జరిగింది. నాన్నగారిని శ్రీ సాయినాథులు ప్రమాదకర పరిస్థితినించి రక్షించారు.

నేను ఏ ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేసినా అది కొన్ని రోజులు మాత్రమే కొనసాగేది. ఎందుకంటే 10 గంటలకి ఆఫీసుకు వెళ్లి ఆరు గంటలకి తిరిగి వచ్చే ఉద్యోగాన్ని మాత్రమే ఎంచుకునేవాడిని. ఉదయం ఉద్యోగానికి వెళ్లే ముందు వరకు పారాయణ, సాయంత్రం వచ్చిన తర్వాత, హారతులు, గ్రంథ పఠన,,, ఇదే నా జీవితం. పైగా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు రచించిన మా చిన్నాన్న ఇచ్చిన గ్రంథాలు చదివాక, వారు రచించిన మిగిలిన గ్రంథాలుకూడా చదువుతూ ఎప్పుడూ అందులోనే ఉండాలి అని అనిపించేది. దీనికి ఏమాత్రం ఆటంకం కలిగినా ఉద్యోగం వదిలేసేవాడిని. అయితే బాబా దయవల్ల, మా బావగారి దగ్గర నాకు అకౌంట్స్ చూసే అవకాశం వచ్చింది. వారు సివిల్ ఇంజనీరింగ్ సర్వే చేసేవారు. నేను ICWA చెయ్యడం వల్ల వారికి అకౌంట్స్ చూసి పెట్టేవాడిని.. అప్పుడు కొంతకాలం హైదరాబాద్ లో వారి ఇంట్లో ఉండవలసి వచ్చింది. అప్పుడే పూజ్యశ్రీ అమ్మగారి దర్శన భాగ్యం కలిగింది.. కానీ తరవాత మా బావగారి దగ్గర కూడా ఉండకుండా, అవసరమైనప్పుడు వారి దగ్గరికి వెళ్ళి తిరిగి వచ్చేసేవాడిని.

ఇదంతా గమనించిన బావగారు ఇట్లా లాభం లేదు అని చెప్పి, నాకు ఒక సూచన చేయడమే కాదు ఒకరకంగా సహాయం చేశారు. సర్వే చేయడానికి ఒక పరికరం అవసరమవుతుంది. దాన్ని కొనుక్కొని అద్దెకి ఇస్తే, వాళ్ళు డబ్బులు ఇస్తారు. నువ్వు ఎవరి దగ్గరా పని చేయక్కర్లేదు అని చెప్పారు. కానీ ఆ పరికరం వెల నాలుగు లక్షలు. నా దగ్గర ఏమాత్రం దానికి తగిన డబ్బు లేదు. మా బావగారు మధ్యవర్తిత్వం చేసి మా నాన్నగారిని అడిగి ఆ పరికరం కొనిపించారు. బాబా దయవల్ల తొందరలోనే మా నాన్నగారికి ఆ డబ్బులు తిరిగి ఇచ్చేశాను. ఆ తర్వాత ఆధునిక సాంకేతిక పరిజ్ఞానానికి సంబంధించిన ఇంకొక పరికరం కొని దాన్నుంచి వచ్చే డబ్బుతో జీవనం గడుపుతున్నాను. ఇదంతా ఎందుకు చెప్తున్నానంటే, సాధనకు సమయాన్ని కేటాయించి, ఆర్థికంగా ఎవరిమీదా ఆధారపడకుండా ఉండే పరిస్థితి నాకు నూటికి నూరుపాళ్ళు బాబా దయవలన మాత్రమే కలిగింది. ఈ రకంగా బాబాగారు ఏర్పాటుచేస్తారని నేను ఊహించలేదు.

ఇలా బాబా మా చిన్నాన్న ద్వారా మా ఇంట్లో ప్రవేశించి, నన్ను అనుగ్రహించి, మా కుటుంబ సభ్యులందరి చేత హారతులు పారాయణ చేయించుకున్నారు. అలాగే శ్రీబాబావారి దయవల్ల నాకు గురుకుటుంబంతో పరిచయం కలగడం మహద్భాగ్యంగా భావిస్తున్నాను.

అయితే ఇదంతా కంచి పెద్ద స్వామివారి కృప అని, మహాత్ములందరూ ఒక్కటే కనుక నేను ఎవరికి చెందిన వాడినో వారి దగ్గరికి స్వామి నన్ను పంపించారని చాలా కాలానికి అర్థమైంది. ఇది అర్థమయ్యేసరికి కంచి స్వామివారు సమాధి చెందారు. ఇందుకు కృతజ్ఞతగా, నేను ప్రతిసంవత్సరం కంచి వెళ్లి, మూడు రోజులు నిద్ర చేసి, భిక్ష సమర్పించుకొని వస్తాను.

ఈవిధంగా బాబా సంప్రదాయాన్ని అనుగ్రహించిన స్వామివారికి, సకల దేవతా స్వరూపం "తానేనని" నా జీవితంలో రుజువు చేసి చూపించిన శ్రీ సాయినాథునికి శత సహస్ర కోటి వందనాలు!! ●

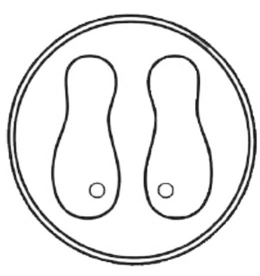

ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు

శ్రీ నాగరాజు, ఈతముక్కల

పూజ్యశ్రీ భరద్వాజ గురుదేవులతో వారి అనుభవాలను, అనుభూతులను ఈతముక్కలకు చెందిన శ్రీనాగరాజుగారు ఈవిధంగా తెలియజేస్తున్నారు.

నేను పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారిని 1986లో మొట్టమొదటసారి దర్శించాను. అప్పుడు నేను మా బాబాయిగారు పోలూరి శ్రీనివాసరావుగారితో కలిసి వారి ఇంట్లో జరిగే సత్సంగానికి వెళ్ళాను. అప్పుడు నేను వారికి చాలా దగ్గరగా కూర్చున్నాను. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు శ్రీమతి ఖపర్డే కుక్కపై పొయ్యిలోని కట్టెని విసిరే ఘట్టాన్ని వివరిస్తున్నారు. అప్పటినుంచి నాలో శ్రీ సాయిబాబా పట్ల భక్తిశ్రద్ధలు పెరిగాయి. నేనప్పుడు తొమ్మిదవ తరగతి చదువుతున్నాను.

తర్వాత ఒకరోజు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఒంగోలు ద్వారకామాయి మందిరంలో కూర్చుని ఒక పిల్లవాడికి అక్షరాభ్యాసం చేస్తున్నారు. వారు బాబా పటానికి అభిముఖంగా కూర్చున్నారు. నేను వారి పాదాలను వెనకవైపు నుంచి తాకి నమస్కరిస్తుంటే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు, "ఓహో!" అని ప్రశ్నార్థకంగా అన్నారు. అంటే 'ఇలా వెనకవైపు నుంచి కూడా నమస్కారం చేయవచ్చునా?' అన్న భావం కనిపించింది.

ఒకసారి నేను బస్సులో ప్రయాణం చేస్తూ వున్నాను. నేను దిగాల్సిన స్టేజి కొంతదూరంలో వుంది. ఇంతలో ఎవరో సాయిబాబా జీవితచరిత్ర గ్రంథం చదువుతుంటే వెనుకనుంచి చూసి, 'ఎవరీయన? ప్రయాణంలో కూడా గ్రంథం చదువుతున్నారు!' అనుకున్నాను. వెంటనే, "నేను ఎవరైతే నీకెందుకు? నీ స్టేజీ వస్తోంది దిగు!" అన్న మాట విని, 'ఎవరబ్బా నా మనసులో మాటకి ఇలా సమాధానం ఇచ్చార'ని బస్సులోంచి దిగుతూ ఆశ్చర్యంతో వెనక్కి తిరిగి చూశాను. అంతే! కళ్ళద్దాలు పెట్టుకుని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు అక్కడ దర్శనమిచ్చారు. అప్పటినుంచి నాకు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారి పట్ల చాలా అభిమానం, భక్తి విశ్వాసాలు ఏర్పడ్డాయి.

నేను పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు భౌతికంగా వున్నప్పుడు వారి దగ్గరకు కొన్నిసార్లే వెళ్ళినప్పటికీ వారిపట్ల నాకు అమితమైన ఇష్టం ఏర్పడింది. 1989లో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు సమాధి చెందిన తరువాత కొన్నిరోజులకు కానీ నాకు ఆ విషయం తెలియలేదు. అప్పటినుంచి

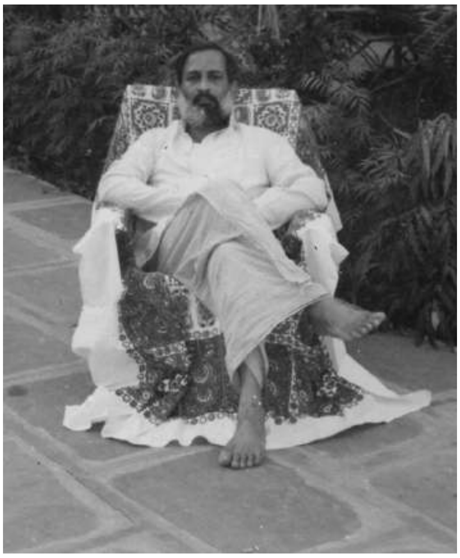

నేను వారి సమాధిని తరచూ దర్శించుకునేవాడిని.

వారి సమాధి గురించిన కేసు కోర్టులో వుండేది. మనవైపు వాదించే లాయరు పోలూరి శ్రీనివాసరావుగారు నాకు బాబాయి వరుస అవుతారు. ఆయన ద్వారా నాకు ఆ కేసు విషయాలన్నీ తెలుస్తుంటే చాలా మనస్తాపం కలిగేది. ఒకరోజు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నాకు స్వప్నదర్శనమిచ్చి, "ఒరేయ్, ఎందుకురా బాధపడతావ్? ఈ కేసు మనమే గెలుస్తాం రా!" అని చెప్పారు. నాకు చాలా సంతోషం కలిగింది. మరునాడు నేను మా బాబాయి దగ్గరకు వెళ్లి నా స్వప్నం చెప్పాను. ఆయన, "ఏమోరా! కేసు చాలా క్లిష్ట పరిస్థితుల్లో వుంది" అన్నారు. కానీ అనూహ్యంగా మూడు నెలల తరువాత ఆ కేసును కోర్టు కొట్టివేసి మనకి అనుకూలంగా తీర్పునిచ్చింది. నా స్వప్నం అక్షరాలా ఫలించింది.

నాకు పారాయణతోపాటు నిత్యం పూజ చేసుకునే అలవాటుండేది. పూజకు నాకు తోచిన విధంగా దీపం అమర్చేవాడిని. ఒకరోజు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు స్వప్నదర్శనమిచ్చి, "ఒరేయ్, దీపారాధనకు రెండు వత్తులు వేయాలిరా! ప్రమిదనుంచి క్రింద కప్పులోకి కారిన నూనె మళ్ళీ దీపారాధనకు వాడకూడదు. కొండెక్కిన వత్తితో మళ్లీ దీపారాధన చేయకూడదు. దీపారాధన ఎప్పుడూ తూర్పు వైపుకి తిరిగి వుండాలి" అని చెప్పారు. నేను ప్రతిరోజూ దీపం కుందెలో ఒకటే వత్తి వేసి దాని క్రింద ఒక చిన్న కప్పు పెట్టేవాడిని. ఆ నూనె దాంట్లోకి కారుతుంటే మళ్ళీ ఆ నూనె తీసి కుందెలో వేసేవాడిని. వత్తి సగం కాలాక కొండెక్కితే మరునాడు అదే వత్తిని మళ్ళీ కొంచెం పైకి చేసి వెలిగించేవాడిని. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నాపై కరుణతో నా లోపాన్ని సరిదిద్దారు.

ఇలా ప్రతి చిన్న విషయంలోనూ నా వెంట వుండి నడిపిస్తున్న పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారికి, పూజ్యశ్రీ అమ్మగారికి, గురుకుటుంబానికి, కృతజ్ఞతాపూర్వక నమస్సుమాంజలి సమర్పించుకుంటున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్!!

శ్రీశ్రీశ్రీ మాతా ఆనందమయి జీవితం మరియు బోధలు

24వ పేజీ తరువాయి

సంవత్సరం ఫాల్గుణమాసంలో హోలీ పూర్ణిమనాడు అమ్మ యజ్ఞశాలను ప్రారంభించారు. తారాపీఠంలోని యజ్ఞశాలలోని హోమగుండం నుండి అగ్నిని తెప్పించి వింధ్యాచల యజ్ఞశాలలోని హోమగుండాన్ని ఆ అగ్నితో వెలిగించటం జరిగింది. కాశీ నుండి 10మంది పండితులను పిలిపించి వారితోనే యజ్ఞాది కార్యాలను చేయించారు. ఒక లక్ష గాయత్రి మంత్రజపంతో యజ్ఞాహుతులను సమర్పించటం జరిగింది.

శ్రీ భోలానాథ్ గారు మరికొందరు బ్రాహ్మణులతో కలసి 5 రోజుల పాటు హోమగుండంలో యజ్ఞాహుతులు సమర్పించారు. అమ్మ ఆదేశంతో కొందరు భక్తులు కూడా గాయత్రీ మంత్రజపం చేస్తూ యజ్ఞాహుతులు సమర్పించారు. డా॥ ఉపేంద్ర బాబు, నేపాల్ దాదా ఈ కార్యక్రమమునంతా యెంతో సమర్థవంతంగా నిర్వహించటంతో యీ కార్యక్రమం నిర్విఘ్నంగా ముగిసింది. ఒక లక్ష ఆహుతుల సమర్పణ ముగిసిన అనంతరం అమ్మ భక్తులతో ప్రతిరోజూ యీ యజ్ఞశాలలో హోమము, ఆహుతుల సమర్పణ జరగాలని ఆదేశించటంతో కాశీనుండి అనంగ మోహన భట్టాచార్య అనే బ్రాహ్మణ బ్రహ్మచారిని పిలిపించారు. అతడు చిన్ననాటినుండి విరాగిగా బ్రహ్మచర్యదీక్షలో వుంటూ కాశీలో నిరంతర సాధనలో గడుపుతున్న వున్నత వ్యక్తి. అతనికి యీ యజ్ఞము, అగ్ని సేవ బాధ్యతలను అప్పగించటం జరిగింది.

వింధ్యాచలంలో యజ్ఞం జరుగుతున్న సమయంలో అమ్మ ఆశ్రమం పైకప్పులో నిర్మించిన ఒక గదిలో కూర్చుని, ఒక పాటను స్వయముగా రచించి తన సుమధుర కంఠస్వరంతో తనలో తానే పాడుకొనసాగారు. ఆ సమయంలో అక్కడ వున్న భక్తులు అమ్మ గానమాధుర్యానికి పులకించిపోయారు. ఆ పాట యిలా వుంది.

- సశేషం

పరమ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ మాస్టరుగారిచే రచించబడిన అపూర్వ ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, C/o. SRI MANGA BHARADWAJA TRUST
Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole,Hyderabad - 500068, Phone: +91 7416041550
Branch Office : Kondalah Bunk Street, Kothapeta, Ongole, Prakasam Dist. Andhra Pradesh. Phone: 8597233271
Send DD in favour of 'Sri Manga Bharadwaja Trust (Publications)' Payable at Hyderabad or Ongole

శ్రీ గురుని పై విరచితమైన గ్రంథములు

శ్రీ గురు చరిత్ర – శ్రీ సాయి లీలామృతము (బౌండ్)	₹499.00
శ్రీ గురు చరిత్ర	₹199.00
శ్రీ సంహితాయన గురు ద్విసాహస్రి	₹149.00
శ్రీ దత్తావతార మహాత్మ్యము	₹75.00

శ్రీ శిరిడీ సాయిబాబాపై విరచితమైన గ్రంథములు

శ్రీ సాయి లీలామృతము	₹199.00
శ్రీ సాయి సన్నిధి	₹199.00
శ్రీ సాయినాథ ప్రబోధామృతము.	₹119.00
శ్రీ సాయినాథ పూజ	₹49.00
శిరిడీ హారతులు	₹15.00
శిరిడీ క్షేత్ర సందర్శనము	₹49.00
శ్రీ సాయినాథ స్తవన మంజరి	₹10.00
సాయిని పూజించడం ఎందుకు?	₹10.00
సత్సంగము – భజన	₹10.00
సాయి సూక్తి – ఆచార్యవాణి	₹20.00
శ్రీ సాయి నిత్య సత్య వ్రతము	₹20.00
(రచన : పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ)	

ఇతర మహాత్ముల గ్రంథములు

శ్రీ స్వామి సమర్థ	₹75.00
శ్రీ తాజుద్దీన్ బాబా	₹75.00
అవధూత శ్రీ వెంకయ్య స్వామి	₹99.00
అవధూత శ్రీ చీరాల స్వామి	₹75.00
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	₹75.00
శ్రీ ఆనందమయి అమ్మ	₹75.00
టిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	₹99.00
శ్రీ గురు సిద్ధారూఢ స్వామి	₹99.00
(రచన : శ్రీమతి శారదా వివేక్)	
అవధూత శ్రీ చివటం అమ్మ	₹99.00
(రచన : శ్రీమతి శారదా వివేక్)	

అన్వేషణాత్మకమైన వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

ఏది నిజం?	₹49.00
మతం ఎందుకు?	₹49.00
విజ్ఞాన వీచికలు	₹99.00
పరిప్రశ్న	₹119.00

ధ్యాన సంబంధమైన గ్రంథములు

ధ్యానయోగ సర్వస్వము	₹99.00
బుద్ధ ధ్యాన హృదయము	₹49.00

ఆధ్యాత్మికత - తత్వచింతనా పూర్వక గ్రంథములు

శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	₹199.00
ఆధ్యాత్మిక జాగృతి	₹199.00
(రచన : పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ)	

ఇతర గ్రంథములు

పురుషసూక్త రహస్యము	₹49.00
మనము – మన సంస్కృతి	₹75.00

పూజ్య భరద్వాజ గురుదేవులపై విరచితమైన గ్రంథములు

మహాత్ముల ముద్దుబిడ్డడు	₹149.00
(రచన : శ్రీ సి.థామస్ రెడ్డి)	
భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	₹299.00
(రచన : శ్రీమతి శ్రీదేవి)	
మహా పురుషుడు	₹60.00
(రచన : పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ)	
శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్మృతులు –1	₹199.00
(సంకలన కర్త : లక్ష్మీ నరసమ్మ)	
శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్మృతులు –2	₹199.00
(సంకలన కర్త : లక్ష్మీ నరసమ్మ)	
ఆచార్య అమృత లేఖావళి	₹199.00
(సంకలనం : శ్రీ సి.థామస్ రెడ్డి)	
మరో నంద దీపం	₹120.00
మాస్టారు అమృత వాక్కులు	₹99.00
(రచన : శ్రీ సి.థామస్ రెడ్డి)	

బాలల కొరకు విరచితమైన గ్రంథములు

బాలల సాయి లీలామృతము	₹49.00
(రచన : శ్రీమతి అడిదం వేదవతి)	
బాలల సాయిసన్నిధి	₹75.00
(రచన : శ్రీమతి అడిదం వేదవతి)	
బాలల శ్రీ గురు చరిత్ర	₹75.00
(రచన : శ్రీమతి అడిదం వేదవతి)	

BOOKS IN ENGLISH

Sai Baba The Master	₹249.00
Shri Guru Charitra	₹149.00
Supreme Master	₹149.00
Tajuddin Baba	₹149.00
Sai Baba and His Teachings	₹149.00
Children's Sai Baba The Master	₹80.00
(Author: Smt. Adidam Vedavati)	

BOOKS IN OTHER LANGUAGES

Sadguru Sri Sai Baba (Hindi)	₹249.00
Sri Guru Charitra (Hindi)	₹249.00
Sri Sai Leelamruthamu (Kannada)	₹249.00
Sri Sainatha Prabodhamruthamu (Kannada)	₹149.00
Sri Guru Charitra (Kannada)	₹199.00
Sri Sai Sannidhi (Kannada)	₹249.00
Tibet Yogi Milarepa Charitra (Kannada)	₹119.00
Sri Swami Samartha (Kannada)	₹119.00
Sri Sai Leelamruthamu (Tamil)	₹249.00
Sri Guru Charitra (Tamil)	₹299.00
Sri Shirdi Sai Aartulu (Tamil)	₹29.00
Sri Sainatha Stavana Manjari (Tamil)	₹20.00
Sri Sai Leelamruthamu (Malyalam)	₹299.00
Sri Guru Charitra (Malyalam)	₹299.00
Sri Guru Charitra (Odiya)	₹299.00
Sri Sai Sannidhi (Odiya)	₹249.00